

CHARLOTTE

ZTRACENÁ VZPOMÍNKA

MURIN
WOL © 2011

VAMPI VERA

Vampi Vera

CHARLOTTE

ZTRACENÁ VZPOMÍNKA

JONATHAN LIVINGSTON

© Vampi Vera, 2022
Cover Illustration

© Murin Wolf (instagram: @murinwolf.art), 2022

ISBN 978-80-7551-256-7

POCITY

Zkuste si představit klasické seznamování, to otravné a někdy zvláště falešné „Těší mě, ráda vás poznávám,“ „Dobrý den, jak se vám daří,“ a podobně hloupé fráze. Myslím, že bude úplně stačit, když jednoduše a prostě o sobě řeknu toto: Jmenuji se Andrea Hradecká, je mi šestnáct. Studuji prvním rokem gymnázium, i když nevím, jak jsem se tam dostala, protože jsem nikdy nebyla zvláště úspěšný student. Kde studuji? Na této informaci pramálo záleží! Můj popis je velice snadný a obyčejný. Měřím 165 centimetrů. Jedná se o průměrnou postavu. Nejsem ani hubená ani tlustá, takový zlatý střed dalo by se říct. Samozřejmě jako spousta holek mého věku jsem přesvědčená, že bych mohla něco málo shodit. Moje vlasy jsou tmavě hnědé, někdo by mohl říct, že až černé. Stejně tak jsou mé oči hnědé. Ve sportu nijak zvlášť nevynikám, vlastně neznám nic, v čem bych excelovala nad ostatními. Jediné, co mě aslepoň trochu zajímá, je hudba, protože uklidňuje, ať je v jakékoli podobě, záleží hlavně na náladě. Bohužel nehrají na žádný hudební nástroj, protože pro to nemám vlohy, a pokud bych se pokusila zpívat, tak by asi začali výt psi nebo praskaly skleněné tabulky v oknech. Také miluji knihy, díky nim občas zapomenu na všední

realitu, která se nazývá můj život, a ocitnu se někde úplně jinde, kde neplatí věci, které znám. Někde, kde je tolik fantazie a vzrušení, které mému nezajímavému a až všednímu životu schází. A abych nezapomněla, baví mě kreslení a psaní veršů. Nejsem sice žádný Pablo Picasso, ale mrsknu na papír přesně to, co v danou chvíli cítím. Hlouposti, které většinu lidí spíše děsí, protože se v nich odráží moje nálada, a ta je většinou dosti pochmurná. Pokud jde o mé psaní veršů, tak je to stejné, protože zachycují moji náladu v daném okamžiku. A samozřejmě v neposlední řadě zbožňuji sny, ty jsou u každého a zvláště u mě důležité. Nebýt snění, tak opravdu nevím. Byla bych asi dávno na seznamu teenagerů, kteří své problémy vyřešili nehezkým způsobem, a to sebevraždou! Přiznám se, že na ni často myslím, ale nerada bych způsobila problémy svému blízkému okolí. Jsem sice tak trochu pošuk a velmi často lezu všem příbuzným na nervy svým chováním, opovržením a mnoha dalšími věcmi, ale kdybych jim měla ke všemu přidělovat stres se zařizováním pohřbu, je mi jasné, jaký názor by na mě měli pak. Dobrá uznávám, že jsem to možná trochu přehnal, ale já nad takovýma kravinama přemýšlím pořád. Jediná věc, která mě dosud zastavila, abych neskočila z nejbližšího mostu, okna, nebo pod koleje, je skutečnost, že doufám v náhlou a hlavně zásadní změnu ve svém životě. A pokud jde o moji rodinu a moje okolí, to velmi brzo poznáte. No, myslím si, že jako představení by tohle již stačilo. Snad jsem to nezakřikla, a teď se budu věnovat tomu hlavnímu. Chtěla bych vyprávět svůj příběh, který se stal a vlastně i nestal osobě, která už nedoufala ve změnu. Začnu třeba tady:

Ležím ve své posteli a převaluji se. Zrovna prožívám prapodivný sen, slyším v něm dunivý hluk a svištící vítr. Rozjasnil se mi obraz před očima a vidím přední sklo. Myslím, že letím v nějakém letadle. Rozlédnu se znovu a pomalu zamrkám víčky. Je to vrtulník, ano, sedím na předním sedadle a dívám se na obzor. Úžasný pocit, letím vysoko nad zemí, rychleji a rychleji. Manévruji, spouštím se střežemhlav dolů a rychlým trhnutím zase nahoru. Ale co dělám ve vrtulníku? Já přece neumím řídit vrtulník. Sakra, slyším pípání. Podívám se dolů a vidím

černenou kontrolku. Zděsím se a hlavou mi proběhne, že by mohla být prázdná nádrž.

Ne, je to jenom budík, to už musím vstávat do školy. Otevřu otráveně oči, natáhnu se pro něj a klasickým zuřivým mačkáním se ho snažím vypnout. Tak se mi mimochodem podařilo zdemolovat několik předchůdců tohoto prťavého budíku. Pomalu si sednu na postel a zamžourám na blikající dispej.

„Já se asi picnu, zase jsem nastavila čas o něco dřív,“ zavrčela jsem naštvane.

Fajn, přenastavím buzení na správný čas a znovu uléhám. Vůbec mi nejde usnout, protože moc dobře vím, že za chvíli mě stejně budík opět probudí. Právě jsem měla jeden z mých dalších snů, který nevratně skončil mojí smrtí. Nepomáhá to pozitivnímu myšlení a vypuzení myšlenek na sebevraždu. Jenom tiše ležím na zádech a koukám se na své velmi umělecké výtvary, které jsem přilepila lepicí páskou na strop nad postel. Jak už jsem říkala, žádné neskonale skvosty to nejsou, ale aslepoň trochu mi připomínají, že se snažím něco tvořit. Bohužel je mám všechny nastokrát okoukané. Nemohu si pomoci a začínám přemýšlet nad dnešním dnem a raději vypínám přenastavený budík a vstávám, abych nemusela zas a znovu uvažovat o škole a všemožných s tím spojených hovadinách. Vysoukám se pomalu a otráveně z postele a zamířím ke skříni s oblečením. Najednou dostanu takový hodně podivný pocit, že mě někdo zezadu pozoruje. S trhnutím se otočím na patě, ale nikdo v mém pokoji samozřejmě není. Přesto mě ten pocit pořád užírá zevnitř, a tak pomalu přistoupím k oknu a vyhlédnu na ulici. Nic venku nevidím, tma jako v pytli, nikde nikdo, ještě pořád svítí pouliční osvětlení. Jediná živá bytost, kterou jsem nakonec objevila, byla černá kočka, která seděla ve stínu pod stromem a nevěnovala mi vůbec žádnou pozornost. Lízala si přední tlapku a jemně kroutila svůj ocásek. Podívala jsem se na ni a čekala, že snad něco neuvěřitelného nebo alespoň zajímavého udělá, ale bohužel se tak nestalo. Nadále ignorovala své okolí. Odstoupila jsem zklamaně od okna a tiše si vynadala za svou hloupost.

„Co taky čekám v takovém zapadákově a ještě k tomu v půl šesté ráno? Jak já nesnáším pondělky!“

Takže se nic zvláštního nestalo. Prostě můj klasický den. Neohrabané jsem se nasoukala do oblečení, které jsem namátkou vyndala ze skříňně. Nevěnuju velké úsilí výběru oblečení. Nejsem ten typ, který ráno hodinu stojí u zrcadla a zkouší si jeden outfit za druhým a nakonec si stejně oblékne ten první! Jsem ten typ, který sáhne po tom prvním, co mi přijde pod nos, a pokud obstojí ve zkoušce čichu, tak je výhercem. Předpokládám, že v tomhle se více podobám chlapům.

Rozhodla jsem se nejdříve nasnídat, protože kuchyň jsem měla blíž než koupelnu. Jsem moc ospalá, abych si udělala pořádnou snídani, proto jsem se rozhodla vytáhnout krabici s lupinky a zalít je mlékem. Postupně, když se prochroustám svou snídani, tak se opět zamyslím nad tím podivným pocitem, který jsem měla ve svém pokoji. Je to přece hloupost. Dojedla jsem a konečně se odhodlala dokráčet do koupelny. Rozsvítila jsem a rozhlédla se. Nikdy jsem se nezamyslela na tím, jak je ta koupelna malá. Dává člověku pocit stísněnosti, a to velmi intenzivní. Zatřásla jsem hlavou, abych vypudila myšlenku z hlavy, a přistoupila k umyvadlu. Vydrhla jsem si pořádně zuby, umyla si obličej a nakonec si trochu pročešala vlasy, abych je neměla jako vrabčí hnízdo.

„Divné, mamka spí, opravdu zajímavý ráno!“ pomyslela jsem si.

Bylo mi to opravdu divné, protože vždycky stává dřív než já, nejspíše proto, aby mě mohla kontrolovat. Možná si myslí, že jsem malé dítě, které potřebuje vyprovodit do školy! Ale spíše jen chce mít jistotu, že do školy vůbec vyrazím. Unaveně vzdychnu, vlezu zpátky do svého pokoje a sednu si na gauč, který v tu chvíli vypadal nesmírně pohodlně. Jen tak jsem zabíjela čas a přísahala bych, že jsem na chvíli usnula. Když jsem přišla k sobě, zkontrolovala jsem čas a zamyslela se.

„Fajn, snad jsem na nic včera večer nezapomněla, protože mi nezbývá moc času do výjezdu autobusu. Co teď?“

Moje každodenní drama, čas který zbývá, než půjdu na autobus. Jsou to jenom minuty, ale i minuta stačí na to, abych usnula. Nejradši bych spala

až do oběda. Venku příšerná vlezlá zima a zastávka autobusu je svým způsobem za rohem, ven ještě nepůjdu ani náhodou. Tak jen tak sedím a doslova civím do blba a snažím se ze všech svých sil znovu neusnout.

„Kurva, zase přemýšlím nad takovýma blbostma. Fajn jdu ven.“

Cestou seberu připravený batoh a jdu ke dveřím, vytáhnou klíče a po vzpamatování se ze zimy na chodbě odemknu vstupní dveře. Rozhlédnu se kolem sebe, jako bych čekala, že mě někdo snad zastaví, a opět za sebou dveře zabouchnu. Opatrně zamknu, abych neudělala velký hluk, a mizím po schodech ven z budovy. Čeká mě nudná a hlavně tmavá cesta kolem domu, následně kolem zbořeniny, bůh ví, jestli ji někdy vůbec opraví, a potom už jen bahnitou cestou přes pole a dále. Alespoň že je dnes úžasná mlha. Já miluji mlhu, je lepší než hloupá duha, která mi připomíná dětské omalovánky. Mlha je taková záhadná, trochu nadpřirozená a to se mi na ní líbí. Jako malou mě rozčilovalo, že jsem ji nikdy nedostihla. Byla vždy přede mnou, ale protože nebyla nikdy tak hustá jako ve filmech, tak jsem nikdy nemohla do ní přímo vstoupit. Projít jí, nechat se obklopit a vychutnat si ten bělostný plovcův závoj záhadna. Opravdu hloupé, já vím, ale každý má něco, co ho fascinuje, když je dítětem, že ano.

O. K. Dorazila jsem na místo zastávky autobusu. Jako vždy je poloprázdná. Tímto brzkým autobusem většinou nejezdí mnoho lidí. Tak možná dva nebo tři další lidé kromě mě.

„Doprdele, to mrzne,“ zakleju si pod nosem a vidím stát Peťu kousek od mě. Že se jí chce v takové zimě tady vystávat, pomyslím si.

„Čus, zima co,“ prohodím zase stejný hloupý pozdrav jako každé ráno, jelikož je prosinec a zima je holt ráno každý den.

„Jo, ani mi nemluv. Už aby tu byl ten bus. Mrzne mi zadek!“ příjemně odpověděla a zatřásla se po celém těle, jako by jí prošel elektrický výboj.

„Hezký, takže ti musí mrznout i nohy, co?“ popíchlá jsem ji a ušklíbla se.

„Ne, nohy ne, jenom zadek,“ znovu podotkla a bylo vidět, že vůbec nepochopila moji snahu být vtipná.

Ach bože, ona dokáže být někdy tak natvrdlá, pomyslela jsem si otráveně.

„Proč se zase tak tváříš, Andri?“ vyjekla náhle, až jsem sebou cukla.

„A jak jako?“ odsekla jsem podrážděně.

„No, tak divně, copak se nikdy nesměješ? Nepamatuju si, že bych tě někdy viděla se upřímně něčemu zasmát.“

„To bude asi tím, že neviděla!“

Naštvaně jako obvykle našpulila rty. Chvíli se tvářila uraženě, a pak začala stáčet pohled stranou, jako vždy když čekala, že se jí omluvím. Ignorovala jsem ji, protože mě tahle stará písnička už nebavila, a taky proto, že mě zaujala mlha mezi stromy, kterou jsem viděla za Peťou. Byla jsem fascinovaná, jako bych viděla mlhu poprvé. Zvláště se pohybovala, jako vlny na rozbouřeném moři. Byl to takový unikátní pohyb, který mě hned zaujal. Otevřela jsem pusu a pak ji zase zavřela. V tom se ozvala Peťa.

„No, vyleze to z tebe někdy?“

„Viděla jsi to?“ zeptala jsem se úplně v transu.

„A co jako?“

„Tak se otoč a podívej se mezi stromy,“ přikázala jsem jí a ukázala tím směrem.

Otočila se, ale mlha se už nehýbala tím rozbouřeným způsobem jako předtím. Byla zase normální. Připadlo mi to jako zákon schválnosti.

„Mlha a co? Ta je tady všude? O co ti jako jde, Andri? Jestli se snažíš to jen zamluvit, tak se ti to nepodařilo. Na mlhu ti neskočím!“ ozvala se naštvaná Peťa, která nikdy nedá pokoj, dokud nedostáhne svého.

„Jo, jasně, ale nevymýšlím si a omluvu ti nedlužím!“ odsekla jsem a věnovala jí úšklebek.

„Co? Jak?“ zakoktala se a udělala pár nervózních pohybů, jako by chtěla něco předvést, ale na poslední chvíli si to rozmyslela.

Zbytek jejích výlevů jsem neslyšela, protože přijel autobus a bylo slyšet hlasitý skřípavý zvuk, jak řidič brzdil u zastávky. Dalo by se říct, že mě bus vysvobodil z hloupé konverzace vlastně o ničem. Nastoupila jsem do svého „oblíbeného“ dopravního prostředku. Cvak, cvakl lístek. Naštěstí dnes jede stejným busem Petřina sestra, takže se vyhnu dokončení našeho běžného rozhovoru, alespoň na chvíli. Sednu si sama a budu v pohodě. Už aby autobus vyjel na silnici. Na podivné víření mlhy jako za bouře na moři jsem si už nevzpomněla. V cíli mé cesty jsem vystoupila a pomalu vyrazila ulicí ke škole. Připojila se ke mně znovu Peťa, která se rozloučila se sestrou. Čekala jsem, že se do mě pustí a nedá mi pokoj, dokud se jí alespoň naoko neomluví za své věčně se opakující hloupé řeči, ale nebylo tomu tak. Mlčela. Kráčela vedle mě a uraženě koukala přímo před sebe.

Proč já se s ní vlastně bavím, leze mi na nervy, měla bych jí konečně říct, ať se jde vycpat, pomyslela jsem si, ale byla to lež. Peťa je sice strašná citlivka, ale taky je jediná, kdo se se mnou na té pitomé škole baví. Určitě ji ostatní fifleny, několikrát nabádaly, aby se mnou nemluvila. Jenže to nedělaly proto, že by se s ní chtěly bavit ony, ale aby měly pocit zadostiučinění, že mi ublížily. Ta jejich krutost a namyšlenost je opravdu něco neuvěřitelného. Jenže já jsem zařídila, aby si Peťa jeden takový jejich pletichářský rozhovor vyslechla a od té doby jsme dvě kámošky-samotářky. Podivínka jako já a trochu fiflenka Peťa. Hezké a netradiční přátelství, ale zatím to nebouchlo a vycházíme spolu slušně.

Ve škole Peťa zmizela kdo ví kam. Opět nevím, co s časem. Sedět jen tak na zadku se mi opravdu nechce. Vytáhnu nějaké peníze a jdu si koupit kafe, které beztak potřebuju. Kafe ze školního bufetu mám ráda, ne proto že by bylo nějak extra chutné, ale je prostě ideální, abych se konečně probudila. Vezmu si vděčně šálek, zaplatím a najednou mám zase nutkání podívat se za sebe. Problém je v tom, že nevím, proč se

mi ten pocit dneska pořád vrací. Otočím se a opět za mnou nikdo není. Co jsem také čekala?

Myslím, že se jednou z těch svých podivných nutkání zblázním. Pak jsem si opět vzpomněla na mlhu a měla toho opravdu dost. To ani nemluví o tom, že jsem jednu dobu pořád viděla ducha ženy. Ne průsvitnou vznášející se postavu, která šeptá po větru. Byl to jen záblesk postavy a mlžný opar, který se pomalu procházel po místnosti. Spíše něco podobného jako dnešní mlha.

První hodina je vždy nejhorší, než se člověk do toho dostane. Peťa byla pořád nezvěstná. Jinak je naprostá nuda a já jsem k tomu absolutně dutá jako poleno. Na cokoliv se mě učitelka zeptá, mlčím. Je to snad výpadek mysli, natvrdlost, čert ví? Fiflenky a hlavně naše známe trio Verča, Simona a Kamila se mimořádně baví nad mojí momentální neschopností. Schválně se hlásí, odpovídají na otázky, a tím mě přede všemi ztrapňují. Když už toho bylo příliš i na mě, tak jsem vstala, podívala se na Simonu, jakožto na lídra skupiny a spustila úplně bez rozmyslu:

„Co si o sobě myslíte, vy tuctový slepice! Musíte furt prudit! Vadí vám snad něco?“

„Jo, že jsi tak neschopná a snižuješ průměr naší třídy,“ odpověděla Simona.

„Tak průměr, jo?“ zaksichtila jsem se.

Třídou se rozléhalo kárání a bouchání do stolu, když se nás snažila učitelka umlčet. Bylo to k ničemu, všichni ji ignorovali a sledovali, co se z nastalé situace vyrbí. Simona se povýšeně ušklíbla a spustila:

„Copak nevíš, že naši třídu čeká na konci roku soutěž v angličtině?“

Než jsem něco stihla namítnout, do třídy vešla nečekaně Peťa.

„A hele, další nemehlo se dostavilo, chceš taky přispět svou neschopností?“ Teď to vypadalo, že Simona taky spustila úplně bez rozmyslu.

Peťa ze zastavila, byla jako opařená, nevěděla, jak se má zachovat. To už Simona přehnal. Vybuchla jsem vzteky. Prodrala jsem se k její lavici

a chytla ji oběma rukama za límec košile. Zvedla jsem ji hrubě ze židle a zplna hrdla zařvala přímo do obličeje:

„Jestli máš s námi takovej problém, můžeme jít ven vyříkat si to!“

V tom momentě Verča, která seděla vedle Simony, omdlela a s duněním dopadla na zem. Těžko říct, jestli to jen hrála, nebo se jí opravdu udělalo nevolno. Kamila, která seděla za ní, přiskočila a začala také křičet:

„Áááá, Veru. Co ti je. Vstávej.“

Učitelka v tom momentě s námi ztratila veškerou trpělivost. Rychle k nám přistoupila a vytrhla mi Simonu z rukou. Ta se také odporoučela k zemi. Učitelka mě odstrčila stranou. Následně vyzvala Peťu, která mimochodem pořád stála ve dveřích, aby došla pro pomoc. Zděšená Peťa se otočila na podpatku a pádila pryč ze dveří.

Po celém tom nesmyslném dramatu jsem seděla v kanceláři, čekala na ředitelku a taky až se usadí prach po mém výbuchu vzteku. Náhle se otevřely dveře a rázným krokem vešla ředitelka. Celou cestu ke svému stolu se na mě dívala s neuvěřitelným vztekem v očích. Bylo mi jasné, že tentokrát se z toho jen tak nedostanu. Posadila se za stůl. Chvilí bylo ticho, jen se na mě upřeně dívala. Připadalo mi to jako celá věčnost. K mé úlevě nakonec promluvila.

„Proč mi to děláte, jsou s vámi pořád jen potíže. Copak vám nedochází, že vás z téhle školy mohu vyloučit?“ spustila na mě bez jakýchkoliv okolků.

„Ale ona neustále provokovala i na Peťu narážela, i když neměla sebemenší důvod. Já jen...“ nestihla jsem doříct, protože mi ředitelka skočila do řeči.

„Jsem se na ni vrhla a chtěla ji uškrtit?“ dokončila ředitelka a opřela se ztěžka do opěradla své židle.

„Ne, já, neovládla jsem se. Já, když, víte ona...“ snažila jsem se najít správná slova, ale vůbec mi nešlo dát dohromady souvislou větu.

„Já vím, že se Simonou a dalšími si jdete po krku už delší dobu, ale něco podbného jsem od vás opravdu nečekala,“ řekla a v jejím hlase bylo slyšet zklámání.

„Vím, že vy byste teď ráda slyšela omluvu, ale musím vás zklamat,“ odpovíděla jsem rozhodně a založila si vzdorně ruce na prsou.

„Co tím chcete říct?“ podivila se ředitelka a přísně se mi zadívala do očí.

„Simona a spol. jsou pěkné fifleny, které pořád někoho napadají a nikdo jim nic na to neřekne. Je dobře, že jim jednou začas alespoň já ukážu, že si nemůžou dovolit všechno.“

Nastalo hrobové ticho. V duchu jsem zaklela, že jsem si otevřela pusou, a očekávala, kdy bude nade mnou vyřčen ortel. Pane bože, ona mě teď vyloučí a mamka mě zabije, pomyslela jsem si v duchu.

Ředitelka odsunula židli, pomalu vstala, obešla stůl a sedla si na jeho okraj přímo přede mě. Unaveně vydechla, podívala se mi přímo do očí takovým tím výchovným způsobem a pro mě překvapivě mírným hlasem řekla:

„Na středních školách to někdy není snadné, ale nemyslete si, že tím, že někoho uškrtíte, vyřešíte všechny své problémy.“

Polkla slinu, znovu se zhluboka nadechla a vypadalo to, že přijde dlouhý a nudný proslov, kterého jsem se tak obávala.

„Teď už vás pošlu domů a nechám vás zamyslet se nad vaším chováním. Nemyslete si, že vaše počínání nebude mít žádnou dohru. Projednáme to na školní radě a rozhodnutí sdělíme vaší matce na nadcházejících třídních schůzkách.“

Bez jediného slova jsem přikývla, postavila se a tiše odešla z kanceláře s poraženeckým výrazem v obličeji.

Před školou na mě čekala Peťa. Stála tiše než k ní dojdu. Byla jsem překvapena, že ji vidím. Blesklo mi hlavou, zda taky nedostala nějakou přednášku, ale to nedávalo žádný smysl, protože se na rozdíl ode

mě ničím neprovinila. Zastavila jsem se kousek od ní a tázavě zvedla jedno obočí.

„Jak to dopadlo?“ zeptala se potichu.

„No hádej!“ ušklíbla jsem se naštvaně a poraženě zároveň.

„Vyloučila tě?“ vyhrkla zděšeně a dala si ruku před pusou.

„To díky bohu ne, ale budu mít asi dvoju z chování. Prej to projednej na školní radě a sdělí mojí mamce na třídních schůzkách rozhodnutí. A co ty tu? Škola ještě neskončila,“ podivila jsem se, když jsem si uvědomila, kde vlastně stojíme.

„Já vím, řekla jsem, že je mi tak trochu špatně a pustili mě domů,“ ušklíbla se nadmíru spokojeně a spiklenecky na mě mrkla.

„Aha!“ vydechla jsem a na srozuměnou přikývla.

„A Simona?“ ptala se tak dychtivě, že mi bylo až líto jí říct, že na ni vůbec nepřila řeč a že nejspíše ona unikne trestu.

„No víš, kdybych se na ni nevrhla, možná by se trest týkal i jí, ale...“ zadržla jsem se, protože konec mé věty už byl dost jasný.

„Ale ty ses na ni vrhla,“ dokončila za mě a unaveně vzdychla.

„Jo, přesně tak. Naše trio zůstalo ve škole, nebo dámy taky pustili domů?“ zeptala jsem se v naději, že se s nima venku nepotkám.

„Jo, vypadají dobře na to, že před chvílí byly totálně mimo. Zůstaly se slovy, že nemohou zameškat školu, ať se stane, co se stane, že ony jsou pilné studentky. Nebo něco takového.“

„No jo, tyhle mrchy mají tuhý kořínek,“ konstatovala jsem a pohlédla směrem ke škole, jako bych čekala, že je uvidím, jak stojí v okně a škebí se naším směrem.

„Udělalá jsi dobře, že jsi jim ukázala, že si nenecháš všechno líbit, a moc ti děkuju, že ses mně zastala,“ řekla Peťa s upřímností v hlase a já se na ni za to usmála.

„Nemáš vůbec zač. Hlavně že slečinky si hrají na hrdinky, ale to je fuk, serem na ně!!! Mizíme?“ naznačila jsem odchod směrem k zastávce autobusu.

„Jo, jasně!“ přikývla Peťa a společně jsme vyrazily pomalým krokem.

V autobusu jsme obě mlčely, neměly jsme si co říct. Taky co bychom měly v danou chvíli dodávat, vždyť jsme toho udělaly i řekly až až. Když jsme dorazily na zastávku, odkud jsme vyjízděly, tak jsme se na sebe podívaly, usmály se (v mém případě jsem se jen tak trochu zašklebila) a už jsem chtěla odejít, když jsem si vzpomněla na ráno a náš uštěpačný rozhovor. Zastavila jsem se a zavolala na Peťu.

„Peti a k tomu ráno, promiň. Vždyť mě znáš, ne?“ tradičně jsem se na ni ušklíbala.

Petře se najednou rozzářily oči, přiběhla ke mně a objala mě tak silně, až mi vyrazila dech.

„No tak, Peti, vždyť mě uškrtíš!“ lapala jsem po dechu a snažila se vymanit z jejího sevření.

„Jé, promiň,“ omluvila se a pustila mě. Popadla jsem dech a zatřásla hlavou, abych přestala vidět před očima hvězdičky.

„Já věděla, že se mi omluvíš,“ zavzlykala a já se bála, že se snad rozbřečí jako malá holka. Naštěstí se tak nestalo.

„Opravdu? To jsi dobrá, já to totiž neměla v úmyslu,“ přiznala jsem upřímně a opět jsem jí věnovala svůj tradiční úšklebek.

Peťa se nejdříve zarazila, ale pak se usmála. Bylo dobře, že si to zase nevyložila špatně.

„No jo, jako vždy upřímná, ale já už si začínám zvykat.“

Popotáhla trochu nosem, otočila se a chtěla odejít, když jsem se znovu ozvala.

„Peti,“ houkla jsem.

„No?“ otočila se.

„Jsi O. K.?“ zeptala jsem se s obavou, protože vypadala trochu vykolejeně.

„No, moc ne, ale zajdu si koupit nové boty a taky mi došel červený lak a musím... a pak budu v pohodě, to mi vždy zvedne náladu a postaví na nohy. Jo a taky zavolám Míšovi.“ (Míša je její kluk, jen pro vysvětlení.)

„Fajn, tak se měj,“ rozloučila jsem se a říkala si, proč jsem se jen ptala. Mohlo mi být už dávno jasné, že Peťa si zajde zašopovat a bude v pořádku. Ostatně, tak to dělala vždy, když si chtěla zvednout náladu. Pro ni velmi typické chování, kterému jsem sice rozuměla, ale nesdílela jsem její nadšení.

„Čaukiiiiiiiiii!!“ zapískala a zmizela za rohem.

A já se bála, že se změnila. To opravdu nehrozilo. Někdy se divím, jak to s ní její přítel může vydržet.

Doma mě už čekala mamka. Z jejího pohledu mi bylo hned jasné, že už ví o všem, co se ve škole odehrálo. Určitě jí volali a vše vylíčili do barvitých detailů. Takhle našťvanou jsem ji již dlouho neviděla.

„Volali ze školy,“ snažila se vyslovit bez sebemenšího vzteku v hlase.

„A co říkali?“ pokusila jsem se zeptat nevině, ale můj výraz mě dost prozrazoval.

„Neptej se tak hloupě. Ty moc dobře víš, co!“ vyjekla náhle a její předstírání, jako že se nic neděje, bylo pryč.

„Já jsem se jenom bránila...“ má vůbec smysl něco vysvětlovat a obhajovat se, když jsem moc dobře věděla, že mě nebude poslouchat.

„Co? Jak jsi to mohla udělat, nechápu to. Jsou s tebou pořád jenom problémy, ale že bys někoho napadla, to nechápu? Vysvětli mi to?“ vychrčila na mě a já se samozřejmě nakonec bránit začala.

„Provokovala, dotírala i na Peťu, jen co vstoupila do dveří, i když nic neudělala. Řekla si o to, abych jí zakroutila krkem!“ odsekla jsem a rozhodně se na mamku podívala.

Mamka mi můj pohled oplatila stejnou mincí a kontrovala s beznadějí v hlase.

„Já už opravdu nevím, co s tebou. Jsi mi tak vzdálená, vůbec ti v poslední době nerozumím.“

Což bylo prohlášení roku, protože jiní rodiče se svými teenagery problémy nemají, že.

„To si myslíš už pár let!“ odfrkla jsem.

„Já vím, že bez táty je to zlý, ale mohla by ses snažit to překonat.“

Jen co to vyslovila, bylo mi jasné, že se mě to dotkne, ale nechtěla jsem to dát najevo. Rozhodla jsem se radši předstírat nezájem, protože jsem nechtěla vést konverzaci tímto směrem. Bylo to pro mě moc bolestivé.

„Je to už pět let. Vyrovнала jsem se s tím,“ zalhala jsem, jak jsem nejlépe dovedla.

„Tak proč si už nerozumíme?“

„Možná to bude tím, že sis nevšimla, že jsem se změnila, že nejsem ta malá holčička, která pořád škemrala, abyste jí koupili psa!“

„Jestli chceš, já ti ho koupím.“ S nadějí, že tím něco vyřeší se na mě podívala a čekala na reakci. Bylo až trapné, jakým způsobem to řekla. V tu chvíli mi jí bylo i trochu líto.

„Teď už je trochu pozdě, nemyslíš?“ odsekla jsem ostře.

„Jak myslíš, ale jestli si budou na tebe ze školy ještě stěžovat, tak tě zase pošlu na terapii, a tentokrát by ses z ní tak rychle nevyvlékla.“

„Fajn, díky za upozornění, беру na vědomí!“ vyhrkla jsem naštvaná a zamračila se.

Otočila jsem se na patě a chtěla odejít. Mamka ale na mě zavolala.

„A udělala jsem oběd, pojd' si vzít.“

„Ne, nemám hlad,“ vykřikla jsem a zabouchla za sebou dveře od svého pokoje.

Uvnitř jsem odhodila batoh na zem, skočila otráveně na gauč a pustila rádio. Bylo to opravdu skvělé, když si pomyslím, že je teprve pondělí a já už bych to nejradši zabalila.

„Já se asi picnu! Už stačí, aby se rozhodli mě vyloučit a skončím zase na terapii a při mém štěstí rovnou v nápravném zařízení. Já mám ale pech!“ nadávala jsem si v duchu. „Bože, díky za hudbu, klid, poslouchej a nepřemýšlej, bude stejně hůř,“ šeptala jsem si pro sebe.

Ani nevím, jak dlouho jsem hudbu poslouchala, ale pomohla mi. Když jsem se vzpamatovala a uvědomila si, že je zítra také škola, nezbyvalo mi nic jiného, než se na to vrhnout. A výsledek? Dva úkoly jsem udělala, ale na učení jsem neměla nervy, ostatně jako nikdy. Sklidila jsem věci a šla se převléct. Chtělo se mi alespoň měsíc spát. V koupelně jsem si vyčistila zuby a šla na záchod. Když jsem šla zpátky do svého pokoje, vzpomněla jsem si na své vidiny. Pomalu jsem se otočila a naštěstí nic neobvyklého jsem nespátřila. Bylo to k zbláznění. Chvilí jsem přemýšlela jenom o nich a potom mi to nedalo. Vzala jsem si svůj z většiny popsany sešit s verši, který jsem měla polepený různými nálepkami, a sedla si pohodlně na gauč. Hmmm. Zamyslela jsem se, jak to jenom nejlépe vystihnout? Začala jsem psát.

**Something inside is hurting me
Something inside is burning me
It's destroying my soul
It's crashing me down**

**It's hard to fight it
when I have no idea, what is it
It's difficult to live with
when I don't know how to do it**

**Take it easy, slow down
Someday you'll understand**

**Clear your mind, don't stress
Someday you'll foresee that**

**I don't understand this thing
which is happening in my mind
This thing is very confusing
It's harming me it's not kind
Well it always decides wrong
and shows everyone my worst side**

**Life with this is harder
cause nothing can explain to me
What should I do better
to not lose my faith in me**

**Finally it will be my end
Finally I'll be under ground
I don't believe in heaven
and I don't believe in hell
I'll just face the truth
I'll just find real end**

**Maybe I should be optimist
but that is easy to say
I will always be pessimist
cause it's much easier way**

**I think it will never change
I'm not flexible to face
I feel overwhelming unrest
and this inside abuses that**

Nejsem si jistá, zda výsledkem není absolutní slátanina, ale takhle nějak jsem to cítila. Pojmenovala jsem ji *Unrest*. Ušklíbla jsem se a odhodila sešit stranou. Pomalu jsem zívla a rozhlédla se po pokoji. Radši jsem si vzala budíka, pečlivě zkontrolovala nastavený čas alarmu,

abych zase nevstala dříve, a zalehla jsem do postele. Dlouho jsem jen tak ležela a dívala se do tmy, ale za chvíli jsem uslyšela, jak se otevírají dveře. Zavřela jsem oči a přestírala, že spím. Bylo mi jasné, že si mamka bude chtít ještě promluvit a já na to už opravdu nemám.

„Andrejko, spíš?“ zeptala se mamka potichu.

Neodpověděla jsem. Prosila jsem v duchu, ať konečně odejde. „Asi ano, tak dobrou noc,“ dopověděla a pomalu zavřela dveře, aby způsobila co nejmenší hluk.

Potom potichu odešla. Chtěla jsem otevřít oči, ale přemohla mě ospalost. Otočila jsem se na bok a pomalu usnula. Sen se dostavil rychle.

Temná noc. Zlovětně zafoukal vítr. Strom před mým oknem zašustěl ve větru a utichl. Černá kočka se podívala do mého okna a potom zaběhla za roh.

Já jsem se zachvěla ve své posteli. Zdál se mi sen, byl hodně jiný než předchozí. Žádná katastrofa s mou smrtí na konci. Byla v něm žena, nedokázala jsem ji popsat, byla tak vzdálená, ale vyzařovala z ní ohromná síla. Prošla kolem drátěného plotu a rozzářila okolí, byla jako planoucí oheň. V tom jako by mě zpozorovala, podívala se na mě svýma jedovatě zelenýma očima a probleskl jí v nich záblesk světla. Prudce se ke mně otočila zády, zavlály její kudrnaté rudé vlasy, vběhla do tmy a náhle zmizela, jako by se rozplynula.

STÍNY

Ach ne! Intenzivní pípání, budík. Sáhla jsem po něm a podívám se, kolik je. Bylo 6:30. Dobrá, alespoň že jsem se nezbudila zase brzo. To mě trochu potěšilo, ale jenom trochu.

Úterní ráno probíhalo jako každé jiné, mamka byla již vzhůru a zřejmě chtěla pokračovat v tom nesmyslném rozhovoru ze včerejška. Sedla jsem si na gauč a čekala, jestli třeba neodejde na záchod nebo tak, ale vypadalo to, že je rozhodnutá sedět v kuchyni tak dlouho, dokud nevyjdu ze svého pokoje. Dávala jsem si s oblékáním výjimečně na čas, ale nemohla jsem to příliš protahovat, aby mi neujel autobus. Proběhla jsem kuchyní bez pozdravu a zamířila do koupelny. Tam jsem si dávala také načas. Nakonec jsem jen stála před zrcadlem, koukala na svůj odraz a čekala, ani nevím na co. Vzdychnula jsem a šla do kuchyně za mamkou, které jsem se nemohla už déle vyhybat. Když jsem se posadila, tak se máma posadila vedle mě a spustila roztomilou šarádu.

„Dobré ráno,“ začala.

„Dobré,“ odsekla jsem.

„Jak ses vyspala?“ usmála se a čekala, že se rozpovídám, jako by se nechumelilo.

„Jako zabitá. A proč ty přihlouplý otázky? Přejdi rovnou k věci!“ vypustila jsem ze sebe a věnovala jí netrpělivý pohled. Naštěstí jí to došlo.

„Tak dobrá, já jen chtěla...“

„... navázat příjemnou konverzaci? Nemám čas, za chvíli mi jede bus. Jestli máš něco na srdci, tak spusť!“ dokončila jsem za ni a ušklíbla se jen tak pro sebe.

„Takhle se mnou mluvit nebudeš. To si nezvykej!“ postavila se a výhrůžně se na mě zadívala.

„O. K. Takže nic.“ odsekla jsem a podívala se na hodinky s předstíraným nezájmem.

Přišlo mi to docela komické, protože jsem vše tak protahovala, až jsem se neuvěřitelně zpozdila. Už jsem meškala více, než jsem myslela. Zaklela jsem a rychle vstala od stolu. Otočila jsem se a šla do svého pokoje. Práskla jsem za sebou dveřmi a šla ke skříni pro bundu. Mamka vešla dovnitř a celá zoufalá řekla:

„Nemůžeme spolu alespoň jednou normálně něco vyřešit?“

„Asi ne, jak vidíš!“

„Musíme to probrat a vyříkat si to.“

„Jak jsem ti už jednou řekla, nemám čas, musím jít!“

„Dobrá, ale slib mi, že až přijdeš, vyřešíme to!“

„To se ještě uvidí, záleží na okolnostech a tvém přístupu.“

Vzdorně jsem ji obešla. Spěchala jsem, jak nejrychleji to šlo. Nechtěla jsem pokračovat v tak trapném rozhovoru. Obula jsem si boty, vytáhla klíče a přistoupila ke dveřím. Když jsem je zavírala, viděla jsem stát mamku v předsíni, vypadala, že každou chvíli vybuchne. V tu chvíli mi jí bylo líto, ale nešlo to, už jsem si s ní prostě nerozuměla a nevěděla

jsem, co by to mohlo změnit. Naposledy jsem se na ni podívala, otočila se na podpatku a vyšla ven.

Venku byla snad ještě větší zima než včera. Když jsem klusala kolem známé ruiny, zastavila jsem se a zadívala na slídu na okně, která vlála ve větru. Stála jsem tam jako nějaký blázen. Nevím, ale tenhle „dům“ pokud vím, takhle vypadal odjakživa. Zнала ho tak i moje mamka. Najednou mi z nějakého důvodu připadal zajímavý, vzdušný, rozevlátný, jak se v něm lámalo světlo a plavaly stíny. Ze zamyšlení mě probudilo troubící auto, kterému jsem stála v cestě uprostřed silnice. Uskočila jsem stranou. Řidič se mě snažil objet, a když mě míjel, tak ještě stačil vystrčit hlavu z okna a zakřičet na mě.

„Co děláš uprostřed silnice, ty náno!“

„Jen se neposer, vole!“ zakřičela jsem na něho na oplátku.

Naštvaný řidič si odfrkl, zastrčil hlavu do auta a odjel pryč. Vytočil mě k nepřičetnosti, ale v tu chvíli jsem si uvědomila, že vlastně pospíchám. Podívala jsem se rychle na hodinky a zaklela.

„Do prdele, bus.“

Běžela jsem rychlostí světla, přímo letěla přes pole. Proběhla jsem přes všechny kaluže, které byly po cestě a nabrala všechno bahno. Nakonec jsem to vzala přes cestu k zastávce. Autobus zrovna zavíral přední dveře. Přidala jsem ještě více, a když chtěl autobus odjet, začala jsem na řidiče zuřivě mávat.

„Počkejte, no tak, stát.“

Řidič autobusu prudce zabrzdil. Otevřel přední dveře a já vběhla po schodech dovnitř. Naštvaně se na mě podíval, když jsem k němu přistoupila.

„Že byste chodila v čas, slečinko. Já tady nemůžu stát věčně a čekat, až se dostavíte,“ řekl tak nepřijemným hlasem, až mě píchlo v žaludku.

„Promiňte, já jsem zaspala,“ zalhala jsem rychle.

„Nastavte si pořádně budík. Příště vám taky nemusím zastavit!“

Nakonec se mě zeptal kam jedu, dal mi lístek a já za zvědavých pohledů celého osazenstva procházela uličkou a hledala si místo. Uviděla jsem Peťu. Seděla se svým klukem. Jenom se na mě podívala a trochu se usmála, jako by mi chtěla říct, to nic, to se stává. Našla jsem si volné místo a sedla si. Cestou se na mě ještě sem tam někdo podíval. Dokonce jsem slyšela pár starých babek, jak si o mě povídají. Měly pár nemístných poznámek, jako „To je dneska mládež. Je nezodpovědná!“ nebo „Nikdy jsem neviděla tak drzou holku,“ a pár dalších. Opřela jsem se do sedadla a v duchu jsem si vybavila tu pohybující se slídu na oknech ruiny. Zavřela jsem oči a přemýšlela si to pořád dokola, dokud nebyl čas vystoupit. Dokonce jsem úplně zapoměla si pustit hudbu. Vystoupila jsem z autobusu a venku už stála Peťa, která sebou neustále šila.

„Čus!“ pozdravila jsem ji.

„Ahoj,“ řekla a znovu sebou škubla.

„Co se děje?“ zeptala jsem se nechápavě a sledovala její trhané pohyby.

„Ále! Včera, když jsem byla nakupovat, abych si zvedla náladu, tak jsem si koupila takové krásné tričko, moc pěkně se lesklo.“

„A to jako sebou šiješ štěstím, nebo co?“ vmísila jsem se jí do řeči.

„Ale ne! Nech mě domluvit! O. K.?“

„O. K. Tak to dopověz!“

„No, jak už jsem ti říkala, koupila jsem si to krásné lesklé tričko. Ale když jsem si ho dneska oblékla, začalo mě příšerně škrábat a neměla jsem už čas se jít domů převléct. Chápeš můj problém?“

„To je opravdu skvělý, prostě ho zajdeš dnes vrátit a hotovo! Co bys měla řešit,“ uzavřela jsem debatu a vyrazila směrem ke škole.

„Ale to nejde!“ hlasitě protestovala.

Zastavila jsem se a naštvaně řekla.

„A proč zase?!“

„Já ho nemůžu vrátit, na to se mi až moc líbí. Několikrát ho vyperu s aviváží, pak se to spraví.“

„Že se s tím sereš? Tak pojď! Meškáme!“ ukončila jsem hloupou debatu o tričku.

Ve škole nastal den blbec. Inspekce. Jako na potvoru hned první hodinu při dějepisu. Tenhle týden opravdu stojí za draka. Sakra, já se zase neučila, jestli se bude zkoušet, jsem nahraná. Učitelka nám představila pěkně starou a dost přísně vyhlížející ženskou a vyzvala nás, abychom si sedli.

„Třído, je pravidlem, že když přijde kontrola, sleduje jak svědomitě se učíte při hodině, ale letos tomu bude jinak,“ usmála se.

To je snad zlej sen, co si na nás zase vymysleli? zaklela jsem v duchu, samozřejmě.

„Dneska pojmem kontrolu trochu netradičně. Já hodinu přenechám tady paní Hlaváčkové, která si vás trochu přezkouší a zeptá se i na jiné věci, tak se snažte,“ opět se široce usmála a odešla. Když se za ní zabouchly dveře. Hlaváčková si přinesla židli a posadila se přímo před tabuli.

„Jak už jste slyšeli, nejdřív se vás zeptám na pár otázek kolem náročnosti učiva a také na učitele, kteří vás vyučují,“ pronesla důležité a rozhlédla se po třídě.

„No potěš!“ vydechla jsem nahlas.

„Kdo to řekl?“ vztyčila se paní Hlaváčková.

Teď to pěkně schytám za svou drzost. Postavila jsem se:

„To já,“ zabručela jsem neochotně a podívala se do rozzlobené tváře.

„Vaše jméno, slečno?“ zeptala se důrazně a velmi naštvaně.

„Andrea Hradecká,“ odpověděla jsem, i když jsem si tím podepsala ortel.

V tom se ozval smích. Naše trio nikdy nezklamalo. Inspektorka Hlaváčková se na ně podívala a nechápavě se zeptala.

„Je tu něco k smíchu?“

„Víte, paní profesorko, Hradecká neustále vyrušuje, je to u ní pravidlem,“ odpověděla úlisně Simona a Verča s Kamilou synchronizovaně pokývaly hlavami k souhlasu.

„Opravdu? Zajímavé,“ Řekla inspektorka a pokrčila čelo.

„Dokonce včera napadla Simonu,“ přidala se Verča.

„Ano, to je pravda, nebýt paní profesorky, uškrtila by ji,“ doplnila se ještě Kamila.

Profesorka Hlaváčková se zděsila a podívala se na mě. Otevřela pusu dokořán, div jí nepraskla, a zase ji zavřela.

„Jak to, že vás nevyloučili. To budu muset projednat s vedením této školy.“

Konečně jsem zareagovala na svou obranu, protože do tého chvíle jsem jen poslouchala naše trio, jak mě přede všemi pomlouvá.

„Byla jsem vyprovokovaná, a tak úplně bez trestu neskončím, je...“

„Mě vaše výmluvy nezajímají, slečno. Takoví násilníci, jako jste vy, nemají co dělat na vybraných státních gymnáziích, a teď se posadte!“ zavelela a mě nezbývalo než poslechnout.

Myslím, že po této ukázce ji omrzelo se ptát a radši přešla rovnou ke zkoušení. Tento rok se vyvíjí opravdu růžově, pomyslela jsem si a zachmuřila se.

Když jsem se otočila za sebe, viděla jsem výraz uspokojení v Simonině hnusném, namyšleném ksichtu. Podívala se na mě a s opovržením si odfrkla. Pak se věnovala dál rozmlouvání s těmi slepicemi.

Po zbytek hodiny se Hlaváčková vyptávala na látku, kterou bychom podle jejích osnov měli znát. K mému překvapení bych znala odpovědi na většinu z nich, ale když jsem se přihlásila, nevyvolala mě.

Dokonce se ani nepodívala mým směrem a mě bylo jasné, že je zbytečné se o něco snažit. Simona, Verča a Kamila se celý zbytek hodiny předháněly, která odpoví dřív, a ta strašná ženská je vždy náramně pochválila. Ony se vždy zahihňaly, a tak to bohužel pokračovalo až do konce hodiny. Skoro nikdo jiný neodpovídal. A pokud jde o Peťu, tvářila se divně celou hodinu, myslela jsem, že jí pořád štve to blbý triko. Ale ne, tvářila se až provinile. Netušila jsem proč.

Na konci hodiny, když zazvonilo, Hlaváčková předstoupila před tabuli a pronesla: „Myslím, že jste velmi vzorní a chytrí studenti, kteří mohou jít příkladem, až na pár jedinců,“ řekla a opravdu neskrývaně se na mě podívala.

„Dobrá, nezapomenu se zmínit o těch třech slečnách vzadu. Jste opravdu žákyně nevídaných kvalit. Všichni byste si měli z nich vzít příklad!“

Vzala židli, kterou si předtím postavila před tabuli, vrátila ji ke stolu a odešla z místnosti. Měla jsem toho dost, musela jsem na vzduch. Vstala jsem, a když jsem odcházela, tak mě ty mrchy ještě vypiskaly. Otočila jsem se a chtěla se na ně vrhnout, ale něco ve mně na poslední chvíli cuklo a já si uvědomila, že si už nemohu dovolit další problémy.

Mám to zapotřebí? Pomyslela jsem si. Ušklíbla jsem se jejich směrem a vyšla ze třídy. Cestou jsem ještě viděla inspektorku Hlaváčkovou, jak vchází do ředitelny. Povzdechla jsem si a rychle vypadla ze školy.

Venku už nebyla taková zima jako ráno, ale i tak počasí bylo chladné. Než jsem začala přemýšlet nad následky té strašné ženské z inspekce, té krávy Hlaváčkové, vyšla ven Peťa.

„Já jsem husa a srab!“ zapištěla.

„Proč? Co tím myslíš?“ zeptala jsem se nechápavě.

„Ty ses mě zastala a málem uškrtila Simonu. Já jsem dneska nehnula ani brvou. A teď tě vyloučí.“

„No tak, to je jedno. Stejně by tě neposlouchala o nic více než mě,“ snažila jsem se na to dívat realisticky a Peťu povzbudit.

„To nevadí, ale oplatila bych ti tvou pomoc. Zachovala jsem se nevděčně,“ zavyla tenkým hlasem a vypadalo to, že se rozbrečí.

„Panebože, Peti, zapomeň na to, mně to nevadí. A Simonu bych stejně chtěla uškrtit, i kdyby neměla tehdy na tebe narážky.“

„To jako opravdu?“ podivila se a přestala se tvářit provinile.

„Jo, opravdu!“ řekla jsem rozhodně.

„Takže jsem ti jako nic nedlužila?“

„Ne.“

„Aha, tak jo. To je super. Uf! Jdeme,“ oddechla si a nasadila svůj typický usměv a výraz.

„Kam?“ podivila jsem se.

„No přece na tělák, teď máme tělák, ne?“

„Jo, to je vlastně pravda,“ uvědomila jsem si, že je to tak, a vrátila se s ní do školy.

Tělocvik byl pohodička. Učitel neměl čas, kvůli soutěži v basketbalu, tak jsme mohli dělat, co jsme chtěli. Peťa mě ukecala, abychom vzaly páčky a šli hrát ping-pong. Chvilí jsem to vydržela, ale když Peťa začala diktovat moje chyby, sekla jsem s tím. A kdo by se mi divil? Já zrovna nevynikám trpělivostí, to je o mě známé.

„Copak? Tebe ping-pong už nebaví nebo tě štvě, že vyhrávám?“ řekla provokativně a ještě se u toho tlemila.

„Ne, kdepak!“ odsekla jsem.

„Tak proč už nechceš hrát!“ pokrčila nechápavě rameny.

Neodpověděla jsem a šla schovat páčku do skříně. Peťa šla uraženě za mnou a přitom si točila páčkou v pravé ruce. Zbytek hodiny tělocviku jsme proseděly v chodbě, já poslouchala rádio z mobilu a Peťa? Ani se neptejte! Lakovala si nehty svým novým červeným lakem a pobrukovala si u toho, tak hlasitě, že mi nestačila hlasitost na mobilu. Když

už mě nebavilo jen tak posedávat a poslouchat hudbu, rozhodla jsem se trochu tvořit. Kresby uhlem, kterým jsem se občas věnovala, nebyly jediné, které mi pomáhaly se umělecky vyjádřit. Došla jsem si do šatny pro svůj sešit a rozhodla se něco napsat. Vrátila jsem se k Peti na chodbu, otevřela sešit a začala psát to první, co mě v daný moment napadlo.

**I'm a writer, poet, lost soul
I'm all those things and so much more
Hate me, fear me, forsake my goal
But I'm here to stay that's for sure**

**Friends turned their back on me again
They're not real they're just illusion
It feels lonely so sad in frame
Around there's root of confusion
World is cruel place full of cold rain
In the heart there's obscurity**

**I'm a sinner, loser, hater
I'm incurable fool within
Time to appreciate dreamer
For making the world spin full tilt**

**I'm beer drinker like so many
Noone likes the urge for actions
It's free world for my mummy dear
I live and breathe for reactions**

**Foes promise you all it's bullshit
They're hungry wolves in nice disguise
It tears you apart makes you split
From your goals to drown in their lies
It's the end for your soul it cries**

**Me the believer, lover, girl
Inner wish to come true why not
Suprise and shock you that's my flirt
I'm gonna go and do a lot
I'm gonna go and do a lot
I'm a writer, poet, lost soul**

Pak byla hodina zeměpisu, kterou jsem napůl prospala, protože nudnější proslov o EU jsem nezažila. Učitelka pořád mluvila pomalu a nezáživně v jedné rovině. Sem tam jsem si něco opsala od Peti, abych vůbec něco z té hodiny měla. Po zeměpisu jsem šla na záchod a uviděla na chodbě ředitelku. Nedalo mi to. Šla jsem k ní. Když mě zpozorovala, vyštěkla na mě.

„To jste na sebe musela upozorňovat i při inspekci? To vás nenapadlo, že jeden průšvih už máte a že nepotřebujete další?“ sjela mě dost tvrdě bez jakýchkoliv zábran.

„Já za to nemůžu. Jen mi to tak uklouzlo. Ani jsem si neuvědomila, že mluvím nahlas,“ obhajovala jsem se.

„No potěš! Něco takového jste řekla, že ano. Nemohla jste se trochu krotit? Kdyby šlo o kohokoliv jiného, tak by to možná přehlídla, ale vy máte jeden průšvih za druhým.“

„Ona by to přehlídla, nebýt toho, že se ozvala Simona,“ začala jsem ředitelce vysvětlovat svoji situaci, ale bylo to naprosto k ničemu.

„Už zase vy dvě. Tomu se mi nechce ani uvěřit,“ rozčilovala se ředitelka.

„Sprostě toho využila, aby mě zase očernila!“ pokoušela jsem se ještě nějak obhájit.

„A tys jí dala výtečnou příležitost.“

Mlčela jsem, měla bohužel pravdu. Byla jsem v prdeli, teď mě budou muset vyloučit a mamka mě strčí do cvokárny.

„Jestli mi slíbíš, že se budeš krotit... Pokusím se, abychom tě nemuseli vyloučit. Souhlasíš?“ Poslední slovo řekla tak důrazně, že se prakticky

nedalo říct ne. I když možná já bych něco vymyslela, jenže v téhle situaci bylo lepší neodporovat.

„Vynasnažím se. Ale dvojku z chování asi budu mít, že ano?“ odpověděla jsem souhlasně a opatrně jsem vyjádřila své obavy.

„Možná i hůře. Pokárání, obávám se bohužel, by na tohle už nestačilo. Kdyby to alespoň nebylo ve dvou dnech po sobě. Dobrá, teď jdi na hodinu,“ přikázala mi a kývla rukou k odborné učebně.

Bez odmlouvání jsem šla poraženecky do třídy, už ani na záchod se mi nechtělo. Zvláštní paradox, ale i můj močový měchýř byl momentálně pořádně zaražený a na vyprázdnění zjevně taky nemyslel.

Další hodinu byla chemie. No upřímně, sloučeniny a blbý vzorečky mi už lezou krkem. Učitelka, která je mimochodem i naše třídní, nám ještě sdělila, že si v blízké době napíšeme test z probraného učiva. Myslím, že všem zvedl náladu. Není totiž nic lepšího, než se dozvědět, že se bohužel musí otevřít sešit a alespoň něco se naučit. Po zazvonění se všichni s otrávenými obličejí vysoukali z odborné učebny a zamířili zpátky do naší třídy na občanskou výchovu. Když jsem šla po chodbě, někdo do mě zezadu vrazil a obešel mě. Zapotácela jsem se a myslela si, že puknu, když jsem si všimla, že do mě schválně strčila Simona.

„Hej! Zase chceš dostat do držky?“ křikla jsem po ní.

Simona se zastavila a provokativně se otočila. Verča s Kamilou stály vedle ní a pitomě se usmívaly. Děcka z naší třídy se taky zastavila a vytvořila kolem nás hlouček, zjevně si ze zvědavosti nemohla odpustit nepřihlížet. Peťa, která stála vedle, mě chytla za ruku, ale já jsem se jí vysmekla a udělala tři rychlé kroky k Simoně. Kousek před ní jsem se zastavila, protože jsem si uvědomila, o co jí jde. Simona se narovнала a vypadalo to, že je na mrtvém bodě, protože čekala, že se na ni ihned vrhnu.

„Copak! Ztratila jsi odvalu?“ vyhrkla a provokativně mě strčila do ramene.

Zašklebila jsem se a otřela jsem si rameno, jako bych ho chtěla očistit od špíny. Hodila jsem opovržený pohled na Kamilu a Verču a zaměřila se opět na Simonu. Postavila jsem se těsně k ní a zašeptala potichu, aby to nikdo neslyšel a ona neměla důvod si na mě stěžovat.

„Víš, já se možná nechám snadno dožrat, ale nejsem hloupá! Chceš mě jen vyprovokovat a děláš to tak okatě, že je mi tě líto, ty peroxidová ubožačko,“ odtáhla jsem se od ní a obešla jí stejně, jako ona mě, až na ten rozdíl, že ona je tak vychrtlá, že se zapotácela podstatně víc.

Nijak jsem do třídy nespěchala, mohla jsem si užít toho, že jsem ji dostala, protože zůstala stát s vykuleným obličejem. Ostatním nakonec došlo, že se žádná bitka konat nebude, a znuděně se rozešli po svých.

Ve třídě mě dohonila Peťa a sedla si opatrně ke mně, jako by se bála, že snad exploduji. Nejdřív dělala že nic, ale pak se otočila a zvědavě se na mě podívala.

„Opravdu jsem si myslela, že se na ni vrhneš, když ses mi vysmekla,“ zašeptala a opřela se o lavici.

„Jo, já do poslední chvíle taky, než mi došlo, o co jí jde,“ přiznala jsem a zašklebila se na tabuli před sebou.

„A cos jí vůbec řekla?“ přemáhala zvědavost, ale vůbec jí to nešlo.

„Jenom pravdu, nic víc!“ řekla jsem potěšeně a pohodlně jsem se opřela o opěrátko židle.

„Aha,“ vydechla nechápavě. „Takže ty mi to neřekneš?“ zeptala se překvapeně.

„Ne!“

„Ty jsi strašná! Proč děláš se vším takové tajnosti!“ vyhrkla a pohodila rukama.

„Já nedělám tajnosti!“ odsekla jsem.

„Ale děláš, pořád a se vším!“ trvala neodbytně na svém.

„Ale kušuj!“ uzemnila jsem její dotěrnost a postavila se, protože do třídy vešel učitel na občanskou výchovu.

Nastala další nudná hodina o psychologii, která nikoho nezajímala. Sice se naše trio tvářilo, že nadšeně poslouchá, ale v nestřežených chvílích na nich bylo vidět, že je to taky nebaví. Protrpěla jsem hodinu a už mě čekala jenom poslední. Biologie. O přestávce před hodinou začal Peti vibrovat mobil, když ho vytáhla z tašky, všimla jsem si na displeji jména Míša. Nadšeně to zvedla a odešla na chodbu. Unaveně jsem zakroutila hlavou a opřela se o lavici.

Hodina biologie nebyla nijak výjimečná. Bohužel. Učitelka se rozhodla, že nám zpěstří hodinu, tak přinesla video. Celou hodinu jsem seděla a čuměla na blbé zlovyky zvířat. Myslela jsem, že mě z toho šlehne. Nemohla jsem si ani pokecat s Peťou, protože mě vůbec nevnímala. Ne že by se nesnažila, ale pořád si psala smsky s Míšou a byla do toho tak zabraná, že jsem prakticky neexistovala. Sem tam zabručela něco pod nos, kývla hlavou nebo nějak jinak dala najevo, že mě vnímá. Ale takhle by jí to nikdo neuvěřil. Přestalo mě to bavit a lehla jsem si na lavici. Zavřela jsem oči a s těžkým oddechováním jsem usnula.

Zdálo se mi zase o té divné ženě, kterou jsem viděla už předtím ve snu procházet stíny. Tentokrát neplála rudým světlem. Jen tiše procházela tmavou ulicí a vypadalo to, jako by každou chvíli čekala útok. Zastavila se, protože něco uslyšela, skrčila se a rukou se dotkla mokrého asfaltu. Promnula si mokré prsty, přičichla k nim a vítězně se usmála. Postavila se a rozeběhla na konec ulice, neustále zrychlovala až z ulice zůstal jenom rozmazaný obraz. Začala mě z toho bolet hlava. Na křižovatce se zastavila a rozhlédla, zahřmělo a ona vzhlédla k obloze, bylo tak zataženo, že nešly vidět žádné hvězdy. Podívala se před sebe, ve smaragdově zelených očích se jí zalesklo. Najednou se všechno pohnulo a rozmazalo, protože mi něco spadlo na hlavu a já se probudila. Vedle mě ležel papírek, který po mě někdo hodil. Vzala jsem ho do ruky a podívala se na Peťu.

„Kdo to kurva byl!“ zasyčela jsem.

„Já nevím, nedívala jsem se,“ přiznala Peťa a rozhlédla se po třídě.

Není divu, že nejdřív jsem se podívala směrem k Simoně, ta se ale dívala na video a vypadalo to, že ona to nebyla. Ještě jednou jsem se rozhlédla po všech, ale všichni vypadali znuděně a nezaujatě. Nejdřív mě napadlo, že to někdo moc dobře hraje, ale když potom někdo zívá a ostatní se snažili ho nenapodobit, tak mi došlo, že to asi nikdo z nich nebyl. Otočila jsem se na židli a zamračila se.

Někdo to musel být! Nadávala jsem v duchu.

Otevřela jsem dlaň a podívala se na zmuchlaný lístek. Rozprostřela jsem ho, byl prázdný. Zase jsem ho zmuchlala a strčila ho do kapsy.

Když konečně zazvonilo, vzala jsem si své věci, strčila je do batohu a vytratila se, jak nejrychleji jsem uměla. Na oběd se mi opravdu nechtělo, ale Peťa mě ukecala, že nechce jíst sama. Klasické frontě jsme se nevyhnuly. Když jsem se konečně dostala k okénku a poručila si dva knedlíky, kuchařka mi odvětila, že je to málo, a dala mi čtyři. Našly jsme si volné místo a sedly si. Jako na potvoru musely naproti sedět ty tři husy. Když si nás všimly, Kamila zahoukala.

„Tak co, už tě vyhodili nebo ti dali ještě čas, aby sis sbalila svy krámy!“

Peťa se nadechla a chtěla ji sjet, ale já zavrtěla hlavou, aby to nedělala. Nechápatě se na mě podívala, ale nic neřekla. Kamila, když viděla, že na její narážku nepřijde žádná odezva, se nenamáhala dál a radši se bavila o hovadinách s Verčou a Simonou.

„Proč jsi nechtěla, abych sjela Kamilu, vždyť ty to děláš v jednom kuse?“ zeptala se Peťa, když jsme šly po chodbě.

„Tobě to nedošlo, nebo co?“

„Ne, tak se ti omlouvám, ale nemusíš na mě hned tak vyjet!“ bránila se.

„Stačí, že dělám problémy já, nemusíš ještě ty. A mohly by si myslet, že jsem tě k tomu navedla, protože sama si už nemůžu dovolit další konflikty.“

„To je blbost, co si tím jako myslela, že jsi mě navedla. To nemám vlastní hlavu, nebo co?“ našpulila naštvane rty.

„Tak jsem to nemyslela, zapomeň na to, jo?“

„Fajn, ale jestli si myslíš, že jsem hloupá, tak mi to řekni!“

„Ne!“ vyhrkla jsem a oddechla si unaveně.

„O. K.“

I když hloupá jsi dost, je mi líto, že sis toho ještě nevšimla, pomyslela jsem si a přitom jsem se na Peťu podívala. Byla jsem opravdu otrávené z celého dne.

V šatně jsem se přezula a navlíkla se do bundy. Vyhnula jsem se Petě a běžela na autobus, abych odjela jiným. Pro dnešní den jsem toho už měla dost.

Když jsem doběhla na zastávku, nikdo tam nebyl.

Že by mi ten dřívější ujel? Rozhlížela jsem se, jestli něco nejede. A zrovna jeden přijížděl. Já se do něj nahrnula a už jsem si přála, aby rychle vyjel na silnici. Po cestě byla dopravní zácpa a v autobuse byl tak vydýchaný vzduch, že když dojel na mou zastávku a já vylezla, byl mi pěkně šoufl. Cestou domů jsem si broukala melodii, kterou jsem slyšela v rádiu. Nevím, co to bylo za písničku, ale uvízla mi v hlavě a nemohla jsem se jí zbavit. Strčila jsem ruce do kapes a přestala zpívat a překvapeně jsem vytáhla ten papírek. Nasupeně jsem ho žmoulala v ruce. Měla jsem vztek, protože ho někdo hodit musel a byl tak ubohej, že se potom tvářil jakoby nic. Zabít takového zmetka. Znovu jsem lístek rozložila, ale nic na něm nebylo, jak jsem se už jednou přesvědčila. Otočila jsem ho. Našla jsem malý obrázek, spíš flek, který vypadal jako od inkoustu. Podívala jsem se na něj z blízka, ale nic mi nepřipomínal. Lístek jsem nakonec roztrhla a v poli zahodila. Zabořil se do bláta a skoro celý se ponořil. Šla jsem dál a nasupeně si odplivla. Ve chvíli kdy jsem to udělala, papírek vzplanul a popel se vsákl do bahna.

Doma mě mamka hned odchytila ve dveřích a začala svým tradičním pokusem o smysluplný rozhovor.

„Tak co škola?“ usmála se a tvářila se neutrálně.

Ušklíbla jsem se a s neskrývaným sarkasmes řekla velmi zřetelně, abych to nemusela opakovat.

„Víš, asi mě vyloučí. Nic zajímavějšího nemám. Stačí?“

Odcházela jsem do svého pokoje, když mě mamka chytla za ruku a úplně zděšeně řekla.

„Co? Jak to? Co jsi zase provedla? No tak, řekni mi to!“

„Mami, nech mě být, je mi zle,“ odsekla jsem, ale nevymýšlela jsem si. Byla jsem ze všeho tak otrávená, že jsem myslela, že se mi rozskočí hlava.

„Hele, přestaň se na něco pořád vymlouvat, jen abys se mnou nemusela mluvit.“ Až pak si všimla, že jsem celá zelená. Sáhla mi na hlavu a ochranně vykřikla. „Panebože, vždyť jenom hoříš! Pojď si lehnout.“

Doslova násilím mě donutila převléct se do pyžama a narvala mě do postele. Nasypala do mě nějaké prášky proti teplotě a řekla, ať spím, že zítra uvidíme, jestli půjdu do školy.

Byla jsem mimo. Trvalo pěkně dlouhou dobu, než ty pitomé prášky zabraly. Pořád jsem se převalovala a sténala. Byl to divný pocit, ani nevím, kdy přesně mi začalo být takhle zle. Nejspíš když jsem uviděla mamku a došlo mi, že mě zase bude otravovat s hloupými otázkami ohledně školy. Asi po hodině se mi konečně podařilo usnout. Spala jsem opravdu tvrdě. Nic se mi tentokrát nezdálo, dalo by se říct, že jsem skoro nic necítila. Věškerá má nevolnost se vytratila. Jako v narkóze nebo v komatu. Když jsem se náhle vzbudila, byla půlnoc. Nemohla jsem uvěřit, že jsem spala tak dlouho. Vstala jsem, oblékla si župan, nazula papuče a chvíli jsem jen tak stála. Nevěděla jsem, proč vůbec vstávám. Così mě táhlo k sobě. Nevěděla jsem co.

Najednou jsem to pochopila. Vzpomněla jsem si na slídu vlající ve větru na ruině, podivné světlo a vlnící se stíny. Bez rozmyslu jsem vzala

klíče a potichu vyšla ze svého pokoje. Zkontrolovala jsem, jestli mamka spí dost tvrdě, a přikradla se k vchodovým dveřím. Vůbec jsem neřešila, že mám na sobě župan a že venku je vlastně zima. Co nejjemněji jsem otevřela vchodové dveře, pak za sebou zabouchla.

Když jsem byla venku před domem, zastavila jsem se, byla příšerná zima. Najednou jsem pocítila nutkání vrátit se zpět dovnitř pro bundu, ale ten zvláštní pocit, který mě táhl dál, byl silnější. Rozeběhla jsem se po cestě ke zbořenině. Byla překvapivě tichá noc, ani větříček, chrastění spadaneho listí, prostě nic. Klusala jsem tichou ulicí a klepala se zimou. V tu chvíli jsem si asi nechtěla uvědomit, jak se chovám pošetile, a nezpomalovala jsem, dokud jsem nestála přímo před ruinou. Byla zlověstně temná. Ale nic nezvyklého na ní nebylo, ani slída se nehýbala. Povzdechla jsem si, těsněji jsem se zabalila do županu a chtěla odejít, ale zrovna se zvedl vítr a zachrastilo listí. Slída začala znovu lítat ve větru. Podívala jsem se dovnitř a uviděla bledé světlo úplně nahoře ve třetím patře. Měla jsem strach a říkala si, že to jsou nejspíš jenom bezdomovci, ale nedalo mi to. Obešla jsem polorozpadlý plot a vstoupila dovnitř otřískanými dveřmi, divím se, že mi nesletěly přímo na hlavu.

Stoupala jsem pomalu a velmi opatrně nahoru do třetího patra. Schody hodně vrzaly pod nohama. Byly naskrz provrtané termity. Vyšla jsem nahoru a zpod zavřených dveří ke mně proudilo rudé světlo. Cítila jsem srdce tepat až v krku. Natáhla jsem se po klíce a světlo zhaslo. Lekla jsem se a ucukla. Řekla jsem si, co tu sakra dělám. Pak převládla urputná touha vejít a trochu vlezlá zvědavost. Otevřela jsem dveře. Zaskřípaly a odsunuly se na stranu. Nakoukla jsem dovnitř. Byla tam strašná tma. Nic jsem neviděla. Udělala jsem první krok. Najednou vyšlehl oslepující záblesk rudého světla a srazil mě na podlahu, začala jsem se kutálet ze schodů. Pořádně jsem si namlátila.

Když jsem se vzpamatovala, otřepala jsem se, vyběhla ven a rozhlížela se na všechny strany. Nic jsem neviděla. Žádná stopa po oslepujícím světle. Právě naopak. Zašumělo jemně listí a po zemi přeběhl stín.

Dívala jsem se za ním. Lezl pomalu a nakonec zašel za roh, kde stál starý suchý strom. Stín spočinul na stromě a ztratil se. Přistoupila jsem ke stromu, ale nic zvláštního jsem nezpozorovala, ať jsem se sebevíc snažila. Pak mi vše došlo, polkla jsem slinu a zatajila dech. Pomalu jsem zvedla hlavu a podívala se do koruny. V tu chvíli mě píchlo u srdce, protože jsem zahlédla dvě oči, jak se na mě shora dívají. Byly velké a jedovatě zelené. A když v nich proběhl záblesk světla, uvědomila jsem si, že jsem je už někde viděla.

„Já tě znám, ale odkud. Nemohu si vzpomenout,“ mumlala jsem si podnosem a snažila se ze všech sil si vzpomenout.

Při mých slovech se na mě zelené oči upřeně zadívaly a zúžily se.

„Ale kde? No jo, ten sen! Ta žena!“ vyhrkla jsem, když mi to došlo.

V tom se zelené oči změnily na tmavé až černé, pohnula se větev a ze stromu seskočila černá kočka a pádila pryč.

„Ne, počkej! Vrať se!“ křičela jsem za ní z plných plic.

Rozeběhla jsem za ní. Nevím proč, byla to přece jenom kočka, ale ty zelené oči mi nedaly klidu. Běžela jsem i přes to bahnité pole, přes které jsem chodila každý den na zastávku autobusu. Ujela mi noha a já se vyválela v blátě. S obrovským úsilím jsem se postavila na nohy a utíkala dál. Proběhla jsem kolem zastávky autobusu a dostala se až do centra. Uviděla jsem kočku na rohu jedné ulice. Když jsem tam přiběhla, vběhla jsem do ulice a hned zastavila. Byla slepá.

„Sakra, musela jsem špatně odbočit!“ zaklela jsem. Něco se pohnulo u popelnic. Krok po kroku jsem k nim pomalu přistupovala. „Já chci jenom vědět, co se děje. Možná je to náhoda a mě začíná jednoduše šplouchat na maják,“ řekla jsem potichu a opatrně, jako bych si povídala sama se sebou. „Nejspíše mi opravdu hrabe, ale já ti nic neudělám. No tak, kde jsi?“ pokračovala jsem v šepotu a postupovala dál. „Čiči, čiči!“ volala jsem, protože nic jiného mě nenapadlo.

V tu chvíli mi nedocházelo, že se chovám pošetile, že běhám po městě jen v županu a honím pouliční kočku. Bylo neuvěřitelné ticho, už jsem

se připravovala skočit k popelnicím a nahlédnout za ně, když vyšlehl stejný záblesk světla jako ve zbořenině. Zakryla jsem si oči. Potom zavlál zlověstně vítr, zvedl se prach a odpadky ze země a mě to odmrštilo. Proletěla jsem vzduchem a praštila se o pouliční lampu, která se pod silou úderu prohnula, zablikala a zhasla. Spadla jsem na zem a upadla do bezvědomí. Z hlavy mi vytékaly po vlasech pramínky rudé krve. Začalo jemně pršet. Když byla zem už mokrá a začaly se tvořit kaluže, tak voda pomalu začala smývat i krvanou skvrnu, která se mi utvořila kolem hlavy. Krev byla pomalu odnášena pramínky dešťové vody do kanálu.

Všude byla strašná tma a chlad. Ve snu jsem padala dolů níž a níž. A čím déle jsem takhle padala, tím mi najednou bylo tepleji. Nakonec to bylo až k nevydržení. Příšerné horko se dralo z temnoty. Ucítla jsem, jak mi spalující plameny olizují nohy. Vzplála jsem a začala hořet po celém těle. Byla jsem upalována zaživa.

„Áááááááááááááááá“ křičela jsem.

Bylo mi to k ničemu. Připadala jsem si jako čarodějnice upalovaná na hranici za doby středověku. Nemohla jsem nic dělat. Plameny mě celou pohltily a nakonec proměnily v prach, který byl odváť do znovu nastalé temnoty.

HÁDANKY

Vykřikla jsem a s trhnutím jsem se probudila. Posadila se na posteli a opřela si hlavu o pokrčené nohy. Srdce mi bušilo jako o závod, nemohla jsem popadnout dech, byla jsem vyděšená k smrti. Byl to sice jen sen, ale působil tak skutečně. Chytla jsem se za hrud' a snažila se uklidnit. Postupně se mi zpomalil dech a mně se trocu ulevilo. Dýchala jsem už pravidelně. Zvedla jsem hlavu a odhrnula si vlasy z čela. Rozhlédla jsem se po místnosti, v které jsem se probudila.

„Panebože, kde to jsem?“ zamrkala jsem, aby se mi vyjasnil výhled před očima.

Bylo už docela světlo, vypadalo to, jako by před chvílí vyšlo slunce. Zajímalo by mě, jak dlouho jsem spala. Rozhlížela jsem se a snažila se zaostřit na detaily v místnosti. V tom se ozvalo otevírání dveří. Dovnitř vešla mladá sestřička a vypadala, že je velice ráda, že mě vidí. Usmála se, ale bohužel jsem jí její úsměv nemohla oplatit.

„Tak ty ses probrala? Konečně. Ale že ti to trvalo,“ řekla potěšeně.

Protřela jsem si oči a když jsem konečně přivykla na denní světlo, tak mi došlo, kde vlastně ležím. Byla jsem v bílé místnosti s mnoha

postelemi. Ano, byla jsem v nemocnici. Jak já je nesnáším. Všechno je tak sterilní, páchnoucí dezinfekcemi a bílé. Nemám ráda bílou. Otočila jsem se na stranu, vedle mojí postele se postavila sestřička a široce se na mě usmívala.

„Jak se cítíš?“ zeptala se.

„Jako kdyby mě přejel parní válec,“ odpověděla jsem křečovitě, protože mě v tu chvíli začala bolet záda.

„Opatrně, pořádně sis namlátila,“ upozornila mě, i když trochu zbytečně. Moc dobře jsem si uvědomovala, jak hodně jsem sebou praštila o tu pouliční lampu.

„Co je za den? Jak dlouho tu vůbec jsem?“ řekla jsem zmateně a trochu se mi zatočilo v hlavě. Podepřela jsem si hlavu rukou a zasténala.

„Je pátek!“ sdělila mi věcně.

„Cože? Já tu už ležím třetí den? Myslela jsem si, že musí být středa ráno. Panebože, i když jsem spala tak dlouho, tak mi to připadá, jako bych se vůbec nevyspala,“ přiznala jsem a protřela si unaveně obličej.

„Ano. Přivezli tě ve středu kolem jedné ráno. Byla jsi ve strašném stavu, podchlazená a měla jsi otřes mozku,“ řekla zasvěceně a já jsem doufala, že mi nezačně vyprávět celou lékařskou diagnózu. Neměla jsem sílu to poslouchat.

Teprve potom jsem si všimla, že mám ovázanou hlavu asi tuctem obvazů. Nechtěla jsem tomu uvěřit, že se to takhle všechno vyvrtilo. Ale co se vlastně stalo? Přece rudé světlo, zelené oči, černá kočka, slepá ulice a pak už jsem letěla vzduchem jako hadrová panenka. Bože, to snad nemůže být pravda. Potom se mi zdál spalující sen, vykřikla jsem a můj prach se rozptýlil do temnoty. Počkat, něco mi nedávalo smysl.

„Jak to, že jste přišla? Slyšela jste něco?“ otočila jsem se znovu k sestřičce.

„Ne, nic jsem neslyšela, ale šla jsem na kontrolu pokojů a viděla tě sedět na posteli.“

„Aha.“

„Ty jsi mě volala,“ otázala se.

„Ne, ale já jsem vykřikla,“ řekla jsem jí přesvědčeně a zároveň překvapeně, protože mi přišlo, že to bylo slyšet na kilometry daleko.

„Opravdu? Zvláštní, neslyšela jsem křik,“ podivila se a jemně usmála.

„Jak to? Doslova jsem zařvala,“ trvala jsem na svém a její pitomý úsměv mi začínal lézt na nervy. Působil na mě otravně pozitivně.

V tom vešla do pokoje další sestra, která byla podstatně starší, typovala bych ji na vrchní sestru.

„Děje se tu něco? Zaslechla jsem hluk,“ zeptala se a prohlížela si situaci v místnosti.

„Tady slečna se konečně probudila,“ odpověděla mladší sestřička.

„To vidím a co se tu přesně stalo. Slyšela jsem něco jako výkřik,“ řekla zjevně vrchní sestra.

„Ano, já opravdu křičela,“ potvrdila jsem a byla ráda, že mě alespoň někdo slyšel.

„Tys to neslyšela, protože jsi zase poslouchala hudbu, že ano. Co kdyby se někomu něco stalo a ty bys to neslyšela. Dojdi pro doktora a ať se to už vícekrát neopakuje,“ sjela vrchní sestra tu mladší a vůbec jí nevadilo, že jsem v místnosti i já a vše poslouchám.

„Ne, již se to nebude opakovat,“ slíbila první sestra a kvapem odešla z pokoje.

Dívala jsem se chvíli na dveře, kterými odešla, a nemohla jsem se zbavit pocitu, že se mi to vše pořád jenom zdá.

„Myslím, že nebude od věci, když po snídani zavoláme tvoji maminku,“ řekla vrchní sestra.

Usmála se, trochu mi narovnala přikrývku a pomalu odešla z místnosti. Přemýšlela jsem, kolik může být asi hodin, že už se servíruje snídane. Pak jsem vzdychla a lehla si, bylo to vlastně jedno. Spíš bych se měla

starat, jaký nepoživatelný pokrm se tady bude servírovat, protože když si vzpomenu na své předchozí zkušenosti s nemocnicí, tak jídlo za nic moc nestálo. Zůstala jsem v pokoji sama a snažila se pořád nepřemýšlet nad událostmi, které se mi vracely na mysl a neustále mi připadaly jako zlý sen. Po chvíli přišel lékař, prohlídl mě, sdělil, že jsem v pořádku a že po snídani mě můžou pustit domů. Alespoň jedna dobrá zpráva, pomyslela jsem si. Doktoři se vždycky chtějí zbavit lidí co nejrychleji, aby se uvonila místa pro ty, co to více potřebují. Snídaně následovala asi za patnáct minut. Moc se nevyznamenalí, jak jsem se obávala. Dali mi bílou kávu, míchaná vejčička a chleba. Ano a také pomeranč, který vypadal jako by se ho někdo snažil usušit, a potom si to rozmyslel, takže byl takový gumový.

Po snídani se objevila mamka. Doslova přiběhla jako tornádo. Posadila se na okraj postele a podívala se na mě tak zoufale, až jsem měla sto chutí ji praštit. Na jejím pohledu bylo vidět, jak mě lituje. Vůbec jsem o to nestála. Raději bych poslouchala výčitky, jak se neučím, jak dělám samé problémy a podobně.

„Mluvila jsem s doktorem, můžeš jít domů,“ řekla se zjevnou úlevou a začala se trochu usmívat.

„To už vím. Také mi to sdělil,“ odvětila jsem a zašklebila se.

„Jak se cítíš?“ zeptala se, jako by si nevšimla, že reaguji normálně na její přehnanou starostlivost.

„No, nic moc. Proč?“ vyhrkla jsem a začala si křupat klouby na ruce.

„Našli tě úplně promrzlou za velmi zvláštních okolností ležet ve tmavé uličce. Co se vlastně stalo?“ zasténala a s nelibostí se mi dívala na ruce, jak si křupu kloubky. Jsem si jistá, že ji štlval zvuk praskání.

„Já vlastně ani nevím,“ zalhala jsem a dále si masírovala klouby na ruce.

„Jak to myslíš, že nevíš?“ řekla podrážděně a přestala sledovat moje prsty. Podívala se mi přímo do očí a bylo vidět, že moje odpověď jí nejen nestačí, ale taky štlve. Brala to velmi vážně a nechápala, proč jí to nechci vysvětlit.

„Stejně bys mi nevěřila!“ odbyla jsem ji a začala křupat kloubky na druhé ruce.

To už nevydržela a vykřikla.

„Tak už toho nech! Moc dobře víš, že to nesnáším, tak mě neprovokuj!“

„Dobrá, jen se nerozčiluj,“ uklidnila jsem ji a složila si ruce na břicho.

„Jestli mi to nechceš říct...“

„Nechci!“ skočila jsem jí do řeči a začala jsem si vytahovat špínu zpoza nehtů.

„Tak dobře. Budeš zase chodit na sezení,“ vyhrkla výhružně, ale k ničemu jí to nebylo.

„Klidně,“ řekla jsem bez obav, protože jsem si byla jistá, že jenom blafuje a že mě chce vystrašit, aby ze mě dostala nějaké vysvětlení.

„Ale já to myslím vážně!“ řekla důrazně a pohrozila mi vztyčeným prstem.

Mlčela jsem, měla jsem toho plné zuby. Mamka mi nikdy nevěřila, když jsem jí říkala o vidinách, které jsem mívala. Řekla mi, že se mi to jenom zdá. Tak proč by to tentokrát mělo být jinak? Ztrácelo to již svůj smysl, snažit se jí něco vysvětlovat.

„Dobrá, sbal se, hodíme ti věci domů a pak pojedeme rovnou k psycholožce,“ přikázala mi a razantně vstala z postele.

Nic jsem jí na to neřekla. Mamka ještě někam odběhla. Nejspíš vyřídít papírování s propuštěním z nemocnice. Já se mezitím převlékla do oblečení, které mi mamka přinesla, a pyžamo s županem jsem strčila do tašky. Pak jsem si sedla na postel a čekala. Přišla s nějakými papíry v ruce, strčila si je do kabelky a podívala se na mě.

„Chceš vzít tašku?“ zeptala se a už se po ní natahovala.

„Ne, je mi fajn!“ odsekla jsem a ucukla taškou trochu dozadu, aby na ni nedosáhla.

Venku jsem nastoupila do auta a jeli jsme domů. Seděla jsem vzadu a ani jsem nedutala. Začalo pršet, stejně jako onu noc v úterý. Cestou jsme se zastavily u benzínky. Párkrát se mě zeptala, jestli něco nechci, a když jsem jí řekla: „Jiný život!“ naštvaně zabouchla dveře a šla zaplatit benzín. Když se vrátila, nastartovala a rozjely jsme se. Div neporazila jednoho chlapa, který přecházel kolem, tak hodně byla naštvaná. Chlap jen zanađával a rozhodil rukama. Kdyby ho mamka srazila, tak bych si užila, protože by ho naložila do auta a jeli bychom hned zpět do nemocnice. Opravdu by se mi tak rychle zpět nechtělo. Nesnáším nemocnice.

Když jsme dorazily domů, tak mi přikázala, ať nevybaluju a jen hodím tašku s pyžamem a županem do pokoje, že hned jedeme. Tak jsem poslechla, hodila tašku do kouta a jely jsem za doktorkou. Přesněji za psychologku. Měla ordinaci kousek od nás, což mamce nadmíru vyhovovalo. Já jsem z toho už tak nadšená nebyla.

Prošla jsem známými dveřmi do „slavné“ ordinace a stála jsem zase před osobou, která se mi snažila už několikrát vysvětlit, co mi pomůže. Vždycky mi něco naordinovala, ale bohužel s pramalým úspěchem. Bylo až komické, jak se pokaždé snažila dát mi tipy, jak se vyrovnat se svými pocity. Když to dělala, tak jsem se rozhlížela po jejích diplomech a přemýšlela, jestli jsou pravé. Kdo ví, třeba je falzifikovala. Podle toho, jak si vedla se mnou, bych se tomu ani nedivila.

„Dobrý den. Ráda vás zase vidím,“ přivítala nás zářivým úsměvem, který si mohla klidně odpustit, protože já jsem na něj určitě nebyla zvědavá, alespoň ne na její falešný, který říkal: zase jste tu.

„Dobrý den, paní Pracháčová,“ odpověděla mamka a násilím mě strčila přímo k jejímu stolu, za kterým seděla.

Nepozdravila jsem, aby si myslela, že jsem třeba bázlivá, nesmělá nebo něco podobného. Psychološka i mamka se na mě podívaly, ale já je ignorovala a šla si sednout do známého křesla. Uvelebila jsem se a hodila nohu přes nohu. Mamka se už chtěla omlouvat, ale psychologka ji

zastavila pohybem ruky. Možná si myslela, že vypadá bůhví jak profesionálně. Nebo spíš si myslela, že nemá smysl komentovat mé vzpurné chování, ale mě to připomnělo hloupé americké seriály a málem jsem se neubránila smíchu.

„Nebojte se, my si popovídáme. Můžete se vrátit kolem deváté hodiny. Zatím se mějte hezky,“ rozloučila se a vyprovodila mamku osobně ke dveřím.

„Na shledanou a děkuji, že jste nás tak rychle přijala,“ řekla mamka nad míru vděčně a vyšla ze dveří.

„Nemáte vůbec zač děkovat,“ odvětila cvokařka a falešně se usmála, potom jenom zavřela dveře ordinace.

Otočila se a pomalu si to ke mně zamířila. Posadila se na židli naproti mě a zeptala se s profesionálním zaujetím, které mi už lezlo dost na nervy. Přišlo mi totiž tak umělé, jako figuríny ve výlohách. Možná ještě o něco více.

„Tak o čem si chceš dneska promluvit?“ začala tradiční otázkou.

„Nevím, asi jako vždy,“ odpověděla jsem a snažila se, aby to nevyznělo unaveně, protože to jsem byla a dost.

„Takže se cítíš sama, pořád tě trápí ty vidiny?“ pronesla důrazně a já si myslela, že budu zvracet přímo na místě. To by se asi divila.

„Skoro, ale něco takového,“ odsekla jsem unaveně a zívla, protože tohle se prostě nedalo předstírat. Bylo přímo nelidské mě hned po probuzení v nemocnici nutit k tomuto sezení.

„Nebo tě trápí nějaké vztahy ve škole. Měla jsi přece několik incidentů s určitými slečnami ve třídě. Je to tak?“ zkusila to na mě znovu a já si připadala jako u výslechu a opravu jsem nechtěla věčně řešit ty samé věci pořád dokola.

„Sejde na tom? Nechci se o tom bavit!“ řekla jsem s mírným rozčilením.

„Tak dobrá, o tom se nechceš bavit, tedy jinak. Co se stalo v úterý večer v té ulici?“ poslední slova řekla velmi důrazně a mně bylo hned jasné,

kdo jí to vyzvonil. Moje matka ji dopředu informovala, co se mi stalo. Projel mnou vztek.

„Tak mamka vám to už stačila vykecat, jo?“ odsekla jsem našťvaně.

„Ona mě pouze informovala, že bych měla vědět, co se přihodilo. Protože nic nechceš říct. A mimochodem, říkej mi Evo,“ pronesla s úsměvem, do nějž bych nejradši zabořila svoji podrážku.

„Tak fajn, Evo,“ řekla jsem ne proto, že jsem snad přistoupila na její hloupou hru, ale protože jsem chtěla vědět, jak pitomě to bude znít.

„Tak co se stalo? Určitě si potřebuješ o tom incidentu s někým promluvit,“ zeptala se znovu a já jsem si povzddechla. Bylo to únavné.

„Má vůbec cenu vám to říkat, vím, že mi nebudete věřit,“ odpověděla jsem popravdě a promnula si čelo. Cítila jsem se náhle opravdu jako blázen, když jsem vše měla vysvětlovat. Bylo to hloupé a já se chovala ještě hloupěji ten večer. Zpětně bych si sama vynadala za takové chování. Jsem ten typ, který víc lituje věcí, které udělal, než těch, které neudělal.

„To víš, že to má cenu. Vyslechnu tě a pokusím se pochopit, jak si vykládáš, co se přihodilo,“ řekla upřímně a já jí chtěla věřit.

„Fajn, všechno to začalo tím, že...“

Řekla jsem jí úplně všechno o mých snech, o mém probuzení v úterý v noci, o tom hloupém a vlezlém pocitu a zakončila jsem to mým průletem vzduchem a nárazem na pouliční lampu. Řekla jsem jí to, jak nejrychleji jsem uměla, a čekala na její reakci. Nevím, proč jsem jí říkala pravdu, když jsem to nikdy nedělala, ale možná jsem to potřebovala někomu povědět.

„Nebudu ti lhát, ale uvěřit tomuhle příběhu je opravdu těžké. A myslím si, že...“

„... že si vymyslím, zastírám pravdu, protože jsem bláznivka a nebo snad rozmazlená holka, která se prostě někde opila a vymyslí si pohádky, aby zastřela pravdu!“ skočila jsem jí do řeči a našťvaně se do ní pustila.

„Nevím, co si mám o tvém příběhu myslet. Já jsem realista a řeším skutečné duševní problémy a ne nadpřirozené jevy a pohádky, které se povídají dětem před spaním. Myslím si, že máš skutečné potíže, které se bojíš vyslovit, a proto si vymýšlíš podobné báchorky, abys nemusela čelit pravdě,“ řekla to s takovým přesvědčením, že bych jí snad uvěřila.

„Fajn!“ odsekla jsem a zavřela oči, nemělo to smysl.

Podle ní jsem byla prostě problémová, uzavřená a nevyrovnaná. Částečně měla pravdu. Byla přesvědčená o tom, že nejsem schopná řešit problémy, a toho se držela od prvního sezení. Nedokázala se otevřít možnosti, že si nevymýšlím.

„Víš, nejdůležitější je, aby sis uvědomila, jaký je tvůj skutečný problém a co se snažíš schovat za své příběhy...“

Zbytek jsem neslyšela, jen sem tam nějaké útržky jejího dlouhého a únavného monologu. Tak to bylo i na předešlých sezeních. Pořád stejná písnička. Prostě jsem ležela, nechala ji mluvit, trochu filozofovat na můj účet. Ale já chtěla znát odpovědi. Něco mi říkalo, že je musím získat, a to velmi brzo. Nevím, zda jsem byla ráda, že to takhle cítím, nebo jestli jsem měla strach. Asi od obojího trochu.

„Tak co, zamyslíš se nad tím a řekneš mi, k čemu jsi dospěla?“ ozvala se psycholožka a já si uvědomila, že skončila svůj výklad, kterým mi chtěla promluvit do duše.

„Jo, jasně,“ souhlasila jsem a ušklíbla se.

„Opravdu?“ zeptala se nedůvěřivě. Ani jsem se jí nedivila, neměla jsem se tak šklebit.

„Jasně. Určitě se nad tím zamyslím!“ řekla jsem rozhodně a vynechala úšklebek.

„Dobrá, to je tedy pro dnešek vše, za chvíli dorazí tvoje maminka, můžeš na ni počkat, teď nikoho nemám,“ usmála se a odešla si sednout za svůj psací stůl.

Přehrabovala se ve svých věcech a dělala, jako že už tam nejsem. Proč taky, svoji práci udělala a teď už jsem jí byla ukradená.

Hmmm, to je od tebe opravdu laskavý, ty krávo! vynadala jsem jí v duchu a zavřela oči.

Ležela jsem v tom pitomém lehátku a přemýšlela. Čím víc jsem se nořila do svých myšlenek, tím víc mě bolela hlava. Dostala jsem se myšlenkami do místa, kde jsem se praštila o pouliční lampu a znovu ucítila ten spalující oheň, který mě proměnil na prach. Potom jako bych otevřela oči a uviděla před sebou tančit plameny. Blížily se ke mně, neuvěřitelně pálily, a pak se rozestoupily a uviděla jsem ty obrovské jedovatě zelené oči. Dívaly se na mě tak upřeně, že se mi zarývaly až do srdce, a to začalo bušit jako o závod. Rychleji a rychleji, až jsem se začala třást. Uslyšela jsem hlasy. Otevřela jsem oči, byla to mamka.

„Co je ti, úplně se třeseš?“ ptala se vyděšeně a prohlížela si mě ze všech stran.

„Nic, usnula jsem a zdál se mi hnusný sen,“ zalhala jsem pohotově a vlastně řekla i pravdu, což jsem neměla v úmyslu.

„Jsi si tím jistá?“ zeptala se pro změnu psychologka, která vypadala, že je připravená mi dát sezení. To mě trochu vyděsilo. Představa další přednášky do duše mi udělala špatně od žaludku.

„Jo, jo,“ ujišťovala jsem pohotově obě dvě a těkala pohledem z jedné na druhou.

„Dobrá, tak my půjdeme domů. Nashle a moc vám děkuji,“ poděkovala mamka psychologce a potřásla jí rukou.

Slezla jsem z mého „oblíbeného“ lehátka a následovala mamku ven z ordinace.

Cesta domů byla klidná, až na to, že se na mě mamka dívala, jako kdybych každou chvíli měla omdlít. Bylo to opravdu nepříjemné, byla bych mnohem radší, kdyby se tvářila našťavaně. Seděla jsem na zadním sedadle u okýnka a sledovala déšť, který po něm stékal. Trochu mě to uklidňovalo, možná i proto, že déšť byl opakem příšerného ohně, který mě neustále pronásledoval v mých snech. Mamka zastavila na

červené a já sledovala starého muže, který přecházel přes přechod. Měl velký černý deštník a dost ošoupaný hnědý plášť. Když procházel kolem auta, se zájmem jsem si ho prohlížela. Otočil hlavu svým směrem a já na chvíli uviděla hluboké šedé oči. Ucukla jsem. Nechtěla jsem vypadat jako nějaká dotěra. Přešel na druhou stranu a šel ulicí kolem cesty. Když se naše auto zase rozjelo, tak jsem si ho ještě prohlédla. Nakonec jsem se rychle otočila, abych se na něj mohla podívat ještě přes zadní sklo, ale už tam nebyl. Podivila jsem se tomu, ale nechala jsem to plavat. Zase jsem měla až příliš bujné představy. Prostě starý dědek a já s tím tak nadělala.

„Zajímalo by mě, jestli mě hodláš poslat na další sezení?“ zeptala jsem se mamky a čekala, že bude chtít diskutovat.

„No, to záleží na tvém přístupu,“ odpověděla.

„Dobrá, co máš přesně na mysli. Byla jsem hodná holčička. Všechno jsem té cvokařce řekla. Sice mi nevěřila, jak jsem čekala, ale řekla jsem jí to,“ obhajovala jsem se.

„Neříkej takhle paní Pracháčové, je velmi schopná a snaží se ti pomoci,“ okřikla mě a prudce zahnula doprava.

Zapotácela jsem se náhlým trhnutím, zapnula si pás a znovu se narovnála. Naštvaně jsem se na mamku podívala a vzdychla.

„Co se ti zase nelíbí!“ odsekla mamka, když si všimla mého výrazu.

„Nic, jen že bych chtěla dojet domů pokud možno v jednom kuse,“ odsekla jsem a upravila si rozhozené vlasy.

„Nestěžuj si, kdybys do mě pořád nehučela, tak bych tu odbočku málem nepřehlédla.“

„Aha, takže je to moje vina. Perfektní! A pokud jde o tu cvokařku, tak jí tak říkat budu. Je prdlá, vůbec mě neposlouchá, jde jí jen o prachy, který tím sezením získá. Tys ji vybrala jen proto, že to k ní máme blízko, to je vše,“ postěžovala jsem si a začala v tašce hledat jelení lůž.

„To není pravda, doporučila mi ji kamarádka z práce. Nemáš si co stěžovat, měla bys být ráda, že se o tebe tak starám, a jestli se tvoje chování

nezlepší, tak tě k ní budu vodit," řekla důrazně a mě bylo jasné, že tímhle debata končí.

Nehádala jsem se, namazala jsem si popraskanou pusou a protřela si bolavý krk. Vlastně mě bolelo úplně všechno až na to, že každou chvíli mě někde píchlo víc. Přišlo mi, jako by mě v té nemocnici vůbec nedali dohromady, ale spíše mi ještě pár zranění přidali.

V pokoji jsem si vybalila tašku z nemocnice a posadila se na gauč. Bylo mi opravdu zle, bolela mě záda a ten obvaz na hlavě mě štval. Přejela jsem po něm rukou a hledala konec, pak jsem ho začala pomalu odmotávat. Sundala jsem ho celý a hodila do koše. Lehla jsem si. Ta hlava mě dost třeštila, jako kdybych měla kocovinu po hodně dlouhém flámu. Není divu, po zuřivém úterý a třech prospaných dnech a taky s milým návratem z terapie. Ani nemluví o průseru, který mě čeká, až se vrátím do školy. Prostě hrůza, a vypadalo to, že to bude jen horší. Radši ani nechci vědět jak moc. Klepání na dveře mě vytrhlo z přemýšlení nad třeštěním hlavy. Dovnitř vstoupila mamka.

„Budeš něco jíst?“ zeptala se jako obvykle, když mě chtěla zkontrolovat.

„Ne, je mi zle. Vezmu si něco později,“ zasyčela jsem bolestí přes zuby a otočila se na bok.

„Tak dobře,“ nenaléhala na mě a já jí byla v tu chvíli vděčná.

Ustaraně se na mě podívala a odešla. Já se znovu převrátila na záda a pustila si hudbu, abych se odreagovala, ale nepomáhalo to. Posadila jsem se, vzala si skicák a uhly, které ležely na zemi, a začala kreslit. Kreslila jsem podle hudby, různě jsem zrychlovala a zpomalovala tempo. Jako bych ani nemalovala já. Ani nechci vědět, jak jsem se u toho tvářila, protože moc dobře vím, že když se maximálně soustředím, tak se ksichtím. Prostě se intenzivně mračím na papír. Výsledek mě vůbec nepřekvapil. Na papíře byla temnota, z níž šlehaly plameny, a uprostřed byly ty oči. Ještě, že kreslím barevně, jinak by nevynikl ten úžasný a děsivý kontrast. Když jsem se přestala dívat na to, co z mého běsnivého kreslení vzniklo, vzala jsem výkres, založila

ho do složky k ostatním a podívala se na ruce. Byly pěkně zašpiněné. Lehla jsem si, ale nedalo mi to, vytáhla jsem výkres znovu a podržela ho nad hlavou. Jen jsem se na něj dívala. Potom jsem si vzpomněla, kde jsem takové oči poprvé viděla. Byla to ta žena kráčející v temnotách, které žhnul oheň ve vlasech, pak černá kočka na stromě. Došlo mi, že jsem si na tu ženu už vzpomněla, ale zase jsem to úspěšně zapomněla. Nechtěla jsem tomu věřit, nedávalo to smysl. Asi jsem si vše jen vsugerovala. Možná jsem jenom chtěla, aby to nějak souviselo, a možná taky ne.

Později odpoledne vešla do pokoje mamka. Bylo mi jasné, o co půjde. Začne mi vnucovat oběd, který podle jejích slov tak pracně uvařila.

„Nemám hlad!“ řekla jsem dřív, než mi ho stačila nabídnout a následně vnutit.

„O to nejde, chtěla jsem ti říct, že máš návštěvu,“ řekla důrazně.

„A koho?“ podivila jsem se a rychle se posadila.

Mamka neodpověděla, protože vstoupila Peťa. Mohlo mě napadnout, že není nikdo jiný, kdo by za mnou přišel. Snad jsem doufala, že vejde kdosi neznámý a vysvětlí mi ty události, které mě šírají zaživa.

„Ahoj. Jak se vede?“ začala opatrně.

„No, ujde to,“ odpověděla jsem a poposedla si.

Mamka, když viděla, jak to vážne, zavřela dveře a odešla do kuchyně. Hezké od ní, že nás nechala o samotě, protože bych se ani nedivila, kdyby se chtěla přidat k debatě. Byla někdy opravdu vlezlá.

„Tak co tě ke mně přivádí?“ zvolala jsem naoko radostně, ale moc se mi to nepodařilo.

„Slyšela jsem od tvé mamky, že ses konečně probrala, a chtěla jsem tě vidět,“ řekla potichu a postavila se přímo přede mě.

„Aha, to je od tebe hezký. Sedej. Nebo chceš stát?“ vyzvala jsem ji a posunula se ke kraji gauče, abych jí udělala místo.

Usmála se a posadila se, chvíli sebou šila a pak spustila plná očekávání.

„Tak jaké to tam je?“

„Co? A kde jako?“ vyhrkla jsem.

Netušila jsem o čem mluví. Zda myslí nemocnici, nebo jestli už ví, že jsem byla zase u psycholožky.

„No přece v kómatu, viděla jsi něco, nebo slyšela? Vnímala jsi okolí? Moje návštěvy například?“ vysypala to ze sebe tak rychle, že mi chvíli trvalo, než mi došlo, že se ptá na pitomosti, což jí je podobné.

„Ne, vůbec. Ani si nejsem jistá, jestli to vůbec bylo kóma,“ vzdychla jsem.

„A co se vlastně stalo?“ zeptala se a já se zasmála, protože až teď se ptala na to podstatné.

„Pokud myslíš ten večer, tak to je na dlouho a stejně bys mi nevěřila!“ řekla jsem pravdu, což je u mě vzácnost. Většinou se snažím věci schovat za sarkasmus. Ale vlastně dneska jsem byla obzvlášť upřímná, když si vzpomenu, že jsem všechno vyklopila své otravné psycholožce.

„A opravdu mi to nechceš říct!?“ žadonila a bylo na ní vidět, jak nedokáže přemocť zvědavost.

Moc se mi nelíbilo, že tak vyzvídá, ale aby dala pokoj, tak jsem si vymyslela nějakou koninu. Myslím, že jsem jí řekla, že jsem měla depku, tak jsem se opila a nakonec, když jsem se potloukala po městě, tak jsem skončila v té uličce. Kupodivu jí to přišlo uvěřitelné a s tímto tématem už dala pokoj. Potom jsem jí řekla, že asi zase budu chodit k psycholožce, že z toho samozřejmě nejsem nadšená a že je mi ze všeho opravdu zle. Když jsem skončila, komunikace trochu ochabla.

„No a co ve škole? Něco nového, hlavně okolo mojí situace?“ zeptala jsem se a čekala, že mi řekne alespoň trochu povzbudivé zprávy, protože jsem pořád čekala vyloučení ze školy.

„Pokud myslíš, jestli tě vyloučí, nebo ne, tak to se ještě neví.“

„Bezva!“ povzdechla jsem si a zabořila se do gauče.

„Chceš, abych odešla a nechala tě v klidu?“ zeptala se nechápavě a napůl se zvedla z gauče.

Chvilí jsem přemýšlela, jestli ji mám poslat pryč, aby se neurazila. Ale bolest vyhrála. Otočila jsem se na ni a pokrčila čelo.

„A byla bys tak hodná?“

„Jo jasně, tak se uvidíme asi až v pondělí, že?“ řekla kupodivu v klidu a zvedla se k odchodu.

„No asi ano,“ potvrdila jsem.

„Tak jo, vylež to přes víkend a já ti ještě zavolám. O. K.“

„O. K.“

„Tak čauki,“ zapištěla a vyrazila rychle ze dveří mého pokoje.

„Čau!“ zachrchlala jsem, protože mě začalo svědit v krku.

Po Petřině odchodu se mi trochu ulevilo, i když ne moc. Mamka mě po celý den pořád otravovala, že musím něco jíst a že bych neměla být pořád zavřená, a měla i jiné poznámky, kterých jsem si vůbec nevšíkala.

K večeru se mamka někam vytratila, tak jsem šla něco sníst. Neměla jsem vůbec chuť, ale kručelo mi v břiše. Narychlou jsem se nacpala šátečkem s tvarohem a banánem, vzala si sodovku a zalezla zase do svého pokoje.

Když padla tma, tak jsem už byla tak unavená, že jsem myslela, že usnu hned, jen co si lehnu, ale opak byl pravdou. Měla jsem všeho plné zuby. Všechno bylo jinak, než mělo být. Už jenom scházelo, aby přiletěl Santa Claus na saních a rozdával dárky. Což by byla zábavná představa. Někdy jsem si připada tak sama, ale poslední dobou jsem měla naopak pocit, že mě někdo sleduje. Myslela jsem, že se mi snad zavaří mozek. Rozhodla jsem se ulehčit své mysli psaním. Přiskočila jsem k psacímu stolu a vytáhla ze zásuvky sešit s verši. Za chvíli budu

potřebovat nový. Tento už je skoro celý popsáný. Sedla jsem si na gauč, položila sešit na stůl před sebe a začala psát.

**Who belongs to my side
Lonely island is my home
I'm not prepared to fight
But that is my only hope**

**I don't wanna be sorry
for my past weakness
The worst pitiful worry
is damn loneliness**

**I can't believe in anyone
not even in myself
Are you sure miserable one
that you're not by yourself**

**Thoughts are confused
looking for the way out
Feelings are abused
falling the way straight down**

**The only one who can hear
is just the bitch inside
Such a hot face when I fear
the dark in me tonight**

**I'm innocent or guilty
Please don't ask me now
I wanna screm I'm filthy
Can I, should I, how**

**It's sunny day but not for me
laying still right on the ground**

**Dust is rising inside of me
making all dirty around**

**Begging is not my style
I don't care what you think
It's not brave deed to die
Death is not peaceful thing**

Jen co jsem dopsala, tak jsem na začátek naškrábala název *Lonely Inside* a šla jsem se do koupelny umýt. Vrátila jsem se do svého pokoje, převlékla se do pyžama a šla si lehnout. Ležela jsem v posteli a přemýšlela, co s nadcházející sobotou. Asi budu zalezlá v pokoji a budu se oddávat svému nicnedělání. Nejspíš něco nakreslím, v mém případě spíš načmárám, a pak budu sedět a poslouchat hudbu. S touhle myšlenkou jsem konečně usnula. Přikradl se další podivný sen.

V tom snu jsem viděla večerní ulici před naším domem. Zablíkala lampa. Pohnul se stín na zemi a zašel za roh. Plazil se až spočinul na staré ruině. Stín prolétl dveřmi a vyletěl po schodech do nejvyššího třetího patra. Tam se zastavil, zavířil a najednou to nebyl stín, ale mladá žena. Byla vysoká asi metr osmdesát, měla dlouhé tmavé vlasy a oči černé jako uhel, byly hluboké, že když jste se do nich podívali, viděli jste celé věky. Oblečená byla celá v černém a měla dlouhý černý plášť. Přistoupila k oknu a posadila se na starou dřevěnou lavici, která byla v místnosti. Na něco nebo někoho čekala. Vyzařovala z ní energie. Kolem ní proudil vítr a vyhýbal se jí. Zafoukal silněji a do místnosti vstoupil nový stín. Proletěl po podlaze až k lavici, kde se zastavil. Vedle mladé ženy seděla další osoba. Starší muž asi kolem šedesátky, měl prošedivělé vlasy, vousy a šedé oči, ještě hlubší a starobylejší, než měla tmavovlasá žena. Také byl oblečený jako ona celý v černém a měl dlouhý černý plášť, který splýval až k zemi.

„To co jsi udělala, Arien, nebylo vskutku chytré. Skončila v nemocnici,“ řekl starší muž vyčítavě a přísně se na ni podíval.

„Já vím, vymklo se mi to z rukou, ale chtěla jsem vědět, jak zareaguje a jestli je to pravda,“ odpověděla Arien na svoji obhajobu.

„A co máš na mysli? Jestli je pravda, že je to ona, to je velmi malá pravděpodobnost,“ řekl rozhodně a umkl.

„Luciusi, poznala její oči, říkala, že je viděla ve snu,“ obhajovala se horlivě.

„To může být náhoda, třeba se jí zdálo jenom něco podobného, to nemůžeš vědět, možná to ani nic neznamená!“ trval Lucius na svém.

„Já na náhody nevěřím a ty také ne, Luciusi!“ řekla přesvědčeně Arien a vstala z lavice.

Prošla místností až na druhou stranu a otočila se. Vypadala rozhodně, že si nedá nic vymluvit. Stála tam s rukama složenýma na prsou a hrdě se dívala na Lucieše.

„Být to na mě, nechám tě to zjistit, ale přišel příkaz shora,“ sdělil jí a znovu si oprášil plášť.

„Jaký příkaz?“ spustila ruce podél těla.

„Prý se nemáme honit za nemožnými věcmi a hledět si opravdové práce,“ řekl, ale bylo vidět, že není stejného názoru.

Arien se zableskla zlost v očích a vztekle pohodila hlavou. Vlasy jí sjely přes ramena a ona se zamračila.

„Ale tohle není tak úplně nemožné a hlavně ne v našem světě,“ naštvaně vyhrkla a pořád se dívala stranou.

„Jsem stejného názoru, Arien, ale nové vedení si to nemyslí!“ řekl rozhněvaně a rozžehly se mu šedé oči, protože se mu nelíbilo, jak se na něj utahuje, když on je jenom posel.

„No ano! Od té doby, co máme nové vedení, jde všechno s kopce,“ řekla klidněji a podívala se na něj se smířením v očích.

„Ano, dá se to tak říct,“ pokýval hlavou k souhlasu.

„Stejně je příšerné to s Aaronem, je to...“